

Η άνοδος του ISIS

Απειλή για τη Δύση

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ιανουάριος 2015

Η άνοδος του ISIS
Απειλή για τη Δύση

Νικόλαος Γιαννόπουλος
Διδάκτωρ Εθνικού & Καποδιστριακού
Πανεπιστημίου Αθηνών

Ιανουάριος 2015

Η άνοδος του ISIS
Απειλή για τη Δύση

Εξώφυλλο: Νικόλαος Γιαννόπουλος

Book Website
www.focusonterrorism.org
Email: efkleas@gmail.com

Στείλτε τις εντυπώσεις σας για το βιβλίο:
efkleas@gmail.com

Ευγενική προσφορά στην ΕΑΠΣ

Εισαγωγικό σημείωμα έκδοσης

Η Ένωση Αξιωματικών του Πυροσβεστικού Σώματος, συνεχίζει τον εμπλουτισμό της ψηφιακής της βιβλιοθήκης, που βρίσκεται αναρτημένη στην ιστοσελίδα της, με εξειδικευμένες εκδόσεις στελεχών και της Εθνικής Άμυνας.

Μια τέτοια έκδοση αποτελεί και η παρούσα, η οποία μελετά ένα ιδιαίτερα σύγχρονο παράγοντα απειλής της παγκόσμιας ασφάλειας και ειρήνης, την ισλαμική τρομοκρατία.

Συγγραφέας της, ένας εξαίρετος συνάδελφος, στέλεχος των Ε.Δ., ο Νικόλαος Γιαννόπουλος, Διδάκτωρ του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών στην τρομοκρατία και τις ασύμμετρες απειλές, με πολύπλευρη επαγγελματική εμπειρία και εξειδικευμένες πανεπιστημιακές σπουδές.

Το υλικό της έκδοσης είναι μια σπονδυλωτή - σειρά άρθρων που αναλύουν την νέα διεθνή απειλή της «τζιχαντικής τρομοκρατίας» όπως αυτή εκδηλώθηκε στη Συρία, αλλά το κυριότερο, την επικινδυνότητα της εξάπλωσης της «απειλής» αυτής στην Δύση και κυρίως στο «σπίτι» μας στην Ευρώπη.

Το κείμενα αποκτούν τραγικά επίκαιρο χαρακτήρα μετά την πολύνεκρη δολοφονική επίθεση των ισλαμιστών στα στελέχη του περιοδικού Charlie Hebdo στη Γαλλία.

Μετά τις αποκαλύψεις πριν λίγο καιρό για ισλαμική τρομοκρατία μέσω δασικών πυρκαγιών στην Ευρώπη, το φαινόμενο σαφώς και απασχολεί τα στελέχη του Π.Σ. στον διαρκή αγώνα για την διασφάλιση της πολιτικής προστασίας της χώρας από τις πάση φύσεως απειλές.

Ο συνάδελφος παραχώρησε το πόνημά τους στην ΕΑΠΣ, προκειμένου να μετατραπεί σε ηλεκτρονική έκδοση και να διατεθεί μέσω των επικοινωνιακών κόμβων της, στο διαδίκτυο.

Πρόεδρος Δ.Σ. Ε.Α.Π.Σ

Γιάννης Σταμούλης

Ιανουάριος 2015

Βιογραφικό συγγραφέα

Ο Νικόλαος Γιαννόπουλος είναι Στρατιωτικός και Διδάκτωρ του Εθνικού & Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, με αντικείμενο έρευνας την τρομοκρατία και τις ασύμμετρες απειλές. Το 2006, απέκτησε Μεταπτυχιακό τίτλο από το Πανεπιστήμιο Αθηνών, εστιάζοντας την έρευνά του στο πως ο ανθρώπινος εγκέφαλος δέχεται την εκπαίδευση. Συνεχίζει τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο του Plymouth στη Στρατηγική και Διεθνή Ασφάλεια (MA in Applied Strategy and International Security). Έχει συγγράψει 5 βιβλία. Έχει πολλές δημοσιεύσεις και εισηγήσεις σε θέματα που σχετίζονται με την ασφάλεια και τις επιθέσεις αυτοκτονίας ως μορφή τρομοκρατίας. Ομιλεί αγγλικά και ρωσικά. Είναι μέλος της Ακαδημίας Στρατηγικών Αναλύσεων (ΑΣΑ).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΑΝΑΛΥΣΕΩΝ
ACADEMY FOR STRATEGIC ANALYSES

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οι επιθέσεις αυτοκτονίας ως μορφή τρομοκρατίας

Οι επιθέσεις αυτοκτονίας δεν είναι καινούργιο φαινόμενο και δυστυχώς τις τελευταίες δύο δεκαετίες έχουν αυξηθεί δραματικά. Ιδιαίτερα, τα τελευταία πέντε χρόνια είδαμε να λαμβάνουν χώρα επιθέσεις αυτοκτονίας περισσότερες από όσες είχαμε δει για τρεις δεκαετίες. Οι περισσότερες από αυτές έδειξαν ότι είχαν θρησκευτικά κίνητρα. Φανατικοί ισλαμιστές ακτιβιστές χρησιμοποίησαν αυτή την μορφή τρομοκρατικών χτυπημάτων για να πλήξουν πολιτικούς και στρατιωτικούς στόχους σε διάφορες χώρες όπως Τουρκία, Τσετσενία, Ιράκ, Βρετανία, ΗΠΑ, Ιορδανία Αίγυπτο Ινδονησία, Ισραήλ, Ινδία κλπ.

Αυτό το είδος των επιθέσεων έχει ξεκάθαρα μετατραπεί στο πιο επικίνδυνο «modus operandi» της σύγχρονης τρομοκρατίας. Από μια άποψη, οι επιθέσεις αυτοκτονίας αποτελούν τις έξυπνες βόμβες των τρομοκρατών. Ο βομβιστής αυτοκτονίας δεν είναι τίποτε περισσότερο από ένα μέσο μεταφοράς εκρηκτικών στον επιλεγμένο στόχο του. Ωστόσο, αυτό το μέσο μπορεί να σκέφτεται, και ως εκ τούτου, να διαπιστώνει ότι τα εκρηκτικά θα εκραγούν στον σωστό τόπο και χρόνο, έτσι ώστε να επιφέρουν το δυνατόν μεγαλύτερο καταστρεπτικό αποτέλεσμα . Για ακριβώς αυτό τον λόγο, πάνω από το 50% των θυμάτων στο Ισραήλ, μεταξύ του 2000 – 2005, χτυπήθηκαν από βομβιστικές επιθέσεις αυτοκτονίας, την στιγμή που αυτό το είδος των επιθέσεων, για το ίδιο παραπάνω χρονικό διά-

στημα αποτελούσε μόνο το 1% των συνολικών τρομοκρατικών χτυπημάτων που έπληξαν τη χώρα αυτή.

Είναι λοιπόν ορατό σε όλους ότι το φαινόμενο των επιθέσεων αυτοκτονίας έχει αυξηθεί σε τέτοιο βαθμό που αποτελεί τη σοβαρότερη απειλή για την παγκόσμια ασφάλεια. Πολλά κράτη αναγκάστηκαν να λάβουν μέτρα, τα περισσότερα των οποίων, με την χρήση νέας τεχνολογίας, περιστέλλουν ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα .

Υπάρχουν πολλές, απόψεις και διχογνωμίες σχετικά με τις αιτίες αύξησης του φαινομένου των επιθέσεων αυτοκτονίας, την τελευταία δεκαετία, και σίγουρα μπορούν επίσης να δοθούν πολλές πειστικές απαντήσεις. Κάποιοι θα μπορούσαν να ισχυριστούν ότι η απάντηση κείτεται στη σφαίρα εκδικητικών κινήτρων των δραστών που ξεπηδούν από την διαφορετική ποιότητα ζωής μεταξύ Ανατολής – Δύσης, ενώ κάποιοι άλλοι μελετητές επιμένουν ότι ευθύνεται ο θρησκευτικός φονταμενταλισμός που διέπει τους τρομοκράτες. Η απάντηση όμως είναι πολύ απλή. Οι τρομοκρατικές επιθέσεις αυτοκτονίας αυξάνονται διότι έχουν αυτή την δυνατότητα αύξησης παρά τις απελπιστικές προσπάθειες των δυνάμεων καταστολής των κρατών – στόχων.

Οι επιθέσεις αυτοκτονίας αποτελούν την τελευταία εξέλιξη στην ανάπτυξη των βομβιστικών επιθέσεων, οι οποίες χρησιμοποιήθηκαν από τους τρομοκράτες για πάρα πολλά χρόνια. Το τυπικό είδος των βομβιστικών επιθέσεων στις δεκαετίες του '70 και του '80 ήταν οι ωρολογιακές βόμβες. Αυτό όμως το modus operandi συχνά αποτύγχανε είτε λόγω του ότι οι βόμβες έσκαγαν νωρίτερα ή αργότερα από την στιγμή της επιθυμητής συγκέντρωσης πολλών ανθρώπων μέσα στη φονική ζώνη των βομβών αυτών, είτε από την εύρεσή τους και την κατά συνέπεια εξουδετέρωσή τους από τις αρχές ασφαλείας. Στη συνέχεια κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1990, οι τρομοκρατικές οργανώσεις άρχισαν να χρησιμοποιούν τηλεχειρισμό για την έκρηξη των βομβών στην κατάλληλη στιγμή. Ο τηλεχειρισμός έδινε την δυνατότητα στον βομβιστή να πυροδοτήσει τα εκρηκτικά την στιγμή που αυτός επιθυμούσε προκειμένου να πετύχει τον μεγαλύτερο δυνατό αριθμό θυμάτων και καταστροφών. Το μόνο που είχαν να κάνουν οι τρομοκράτες

ήταν να τοποθετήσουν τα εκρηκτικά στην περιοχή του στόχου, να τα αποκρύψουν παραλλάσσοντάς τα και να περιμένουν κάπου κοντά έως συγκεντρωθεί πλήθος κόσμου. Τότε πυροδοτούσαν τα εκρηκτικά από ασφαλή απόσταση, σκοτώνοντας ή τραυματίζοντας όσο το δυνατόν περισσότερους.

Ωστόσο, στον παραπάνω τρόπο ενεργείας υπήρχε μια σοβαρή αδυναμία. Από τη στιγμή που οι τρομοκράτες τοποθετούσαν τα εκρηκτικά στην περιοχή του στόχου, δεν μπορούσαν να απομακρυνθούν από αυτόν ή να αλλάξουν στόχο, με αποτέλεσμα να είναι οι ίδιοι ευάλωτοι στην περίπτωση της εύρεσης των εκρηκτικών πριν την επιθυμητή χρονική στιγμή πυροδότησης. Η επίθεση αυτοκτονίας, ως «έξυπνη βόμβα» στα χέρια των τρομοκρατών, αποτελεί την πιο αποτελεσματική τακτική που υιοθετείται από τις τρομοκρατικές οργανώσεις, από την στιγμή που εξασφαλίζει στους τρομοκράτες τον έλεγχο της πυροδότησης στον κατάλληλο τόπο και ακριβή χρόνο της επίθεσης και ως εκ τούτου προκαλεί την μέγιστη δυνατόν ζημιά. Πολλοί Παλαιστίνιοι βομβιστές αυτοκτονίας, οι οποίοι είχαν σταλθεί να χτυπήσουν συγκεκριμένους στόχους, την τελευταία στιγμή, άλλαξαν τόσο τον χρόνο όσο και τον τόπο της επίθεσης, προκειμένου να πετύχουν μεγαλύτερες απώλειες. Δεν θέλησαν να θυσιάσουν τη ζωή τους σκοτώνοντας τους ελάχιστους ανθρώπους που είχαν συγκεντρωθεί στην περιοχή του αρχικού στόχου.

Ορισμός της Επίθεσης Αυτοκτονίας

Το φαινόμενο των επιθέσεων αυτοκτονίας έχει προσελκύσει το ενδιαφέρον πολλών μελετητών και πολλά άρθρα και βιβλία έχουν γραφτεί τον τελευταίο καιρό πάνω σε αυτό το αντικείμενο.[1] Σε πολλές περιπτώσεις αυτοί οι ερευνητές έχουν έρθει σε αντιπαράθεση μεταξύ τους και τα συμπεράσματά τους δια-

1 Αρκετούς από αυτούς θα συναντήσουμε και θα αναλύσουμε τις απόψεις τους, αναφορικά με τις επιθέσεις αυτοκτονίας, παρακάτω, στην προσπάθειά μας να κατανοήσουμε τις επιθέσεις αυτές.

φέρουν, δεδομένου του ότι χρησιμοποιούν διαφορετικούς ορισμούς για το φαινόμενο των επιθέσεων αυτοκτονίας.

Ο ορισμός που αναζητείται για την επίθεση αυτοκτονίας, πρέπει να βοηθά στον προσδιορισμό αυτού του συγκεκριμένου φαινομένου και να το διαχωρίζει από τα υπόλοιπα είδη τρομοκρατίας. Αυτός ακριβώς είναι και ο σκοπός του ορισμού που υιοθετείται σε αυτό το άρθρο και που ορίζει ότι: «Η επίθεση αυτοκτονίας είναι ένας τρόπος ενεργείας, μια επιχειρησιακή μέθοδος στην οποία η ίδια η πράξη της επίθεσης, καθώς και η αποτελεσματικότητά της, στηρίζεται και εξαρτάται από τον θάνατο του δράστη». Αυτή είναι μια μοναδική κατάσταση στην οποία το τρομοκρατικό χτύπημα εξαρτάται αποκλειστικά από το αν ο δράστης θυσιάσει τη ζωή του. Αν δεν το κάνει τότε η σχεδιασμένη επίθεση δεν θα λάβει χώρα και δεν θα υπάρξει τρομοκρατικό χτύπημα. Ο τρομοκράτης δεν μπορεί να εκτελέσει την αποστολή του και την ίδια στιγμή να παραμείνει ζωντανός[2].

Είναι πολύ σημαντικό να δώσουμε έναν σωστό ορισμό στην επίθεση αυτοκτονίας από την στιγμή που υπάρχουν πολλά είδη τρομοκρατικών χτυπημάτων τα οποία λανθασμένα μπορούν να θεωρηθούν ότι ανήκουν σε αυτό το είδος τρομοκρατίας των επιθέσεων αυτοκτονίας.

Σε πολλές περιπτώσεις ο δράστης μιας τρομοκρατικής επίθεσης κατανοεί ότι υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να σκοτωθεί και ο ίδιος στην προσπάθεια εκτέλεσης αυτής της επίθεσης. Για παράδειγμα, σε μια κατάσταση ομηρίας ενός λεωφορείου, ο δράστης την στιγμή που αναγκάζει τον οδηγό να κινηθεί αντίθετα στο ρεύμα κυκλοφορίας ή να κινηθεί σε έδαφος όπου εμπεριέχεται ο κίνδυνος ανατροπής του οχήματος, προκειμένου να ξεφύγει από τις διωκτικές αρχές, γνωρίζει ότι ανά πάσα στιγμή κινδυνεύει να χαθεί, μαζί με τη ζωή των ομήρων και η

2 Boaz Ganor, "The Rationality of the Islamic Radical Suicide attack phenomenon" ICT article 21/03/07, http://www.ict.org.il/Articles/tabid/66/Articlsid/243/currentpage/7/Default.aspx

δική του ζωή. Παρά τον άμεσο κίνδυνο που διατρέχει η ζωή του τρομοκράτη, από την στιγμή που υπάρχει η πιθανότητα η επίθεση αυτή να είναι επιτυχής χωρίς αναγκαστικά ο τρομοκράτης να χάσει ηθελημένα τη ζωή του, αυτή η επίθεση δεν πρέπει να θεωρηθεί ως επίθεση αυτοκτονίας.

Πολλές φορές οι τρομοκράτες και με το ενδεχόμενο να σκοτωθούν κατά την εκτέλεση μιας σχεδιασμένης επίθεσης, προβαίνουν σε συγκεκριμένες προετοιμασίες εγκατάλειψης τούτης της ζωής όπως εξομολόγηση για κάθαρση της ψυχής, μετάληψη, και οδηγίες προς τους οικείους τους για την κηδεία και την ταφή τους. Ωστόσο, αυτές οι συγκεκριμένες προετοιμασίες από μόνες τους, δεν μετατρέπουν μια κοινή επίθεση, με το ενδεχόμενο της θανάτωσης του δράστη, σε «επίθεση αυτοκτονίας», που η τελευταία αποτελεί ειδική μορφή τρομοκρατίας.

Υπήρχαν επιθέσεις κατά τις οποίες οι τρομοκράτες αποφασισμένοι να εκτελέσουν μια επίθεση αυτοκτονίας, φορούσαν ζώνες και γιλέκα εκρηκτικών. Κατά την εκτέλεση αυτών των επιθέσεων, από ασύμμετρους παράγοντες, οι οποίοι ήταν αδύνατον να προβλεφθούν και να αποφευχθούν, τα πράγματα δεν οδηγήθηκαν εκεί που έπρεπε για τους τρομοκράτες και αυτοί συνελήφθησαν. Η ύπαρξη των εν λόγω εκρηκτικών, ακόμα και η απόφαση για την χρησιμοποίησή τους, δεν συνιστά επαρκή λόγο ορισμό, αυτής της αποτυχημένης επίθεσης, ως επίθεση αυτοκτονίας, δεδομένου του ότι ο δράστης δεν έχασε τη ζωή του αλλά συνελήφθη.

Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, ο δράστης γνωρίζει πού καλά, ότι αν δεν σκοτωθεί ο ίδιος κατά την διάρκεια της επίθεσης, δεν θα εκπληρωθεί η αποστολή του. Ακριβώς στο γεγονός αυτό πρέπει να δοθεί έμφαση, δεδομένου ότι μόνο σε αυτό το είδος τρομοκρατικής επίθεσης ο δράστης βρίσκεται σε μια ιδιαίτερη ψυχολογική κατάσταση η οποία μπορεί να ορισθεί ως «είσοδο στη σήραγγα». Σε αυτή την κατάσταση από την στιγμή που ο δράστης μπει από το ένα άκρο της σήραγγας και αποφασίσει να προχωρήσει στο άλλο άκρο προκειμένου να εκπληρώσει την αποστολή του, η θυσία της ζωής του καθίσταται αναγκαία. Ο τρομοκράτης γνωρίζει ότι δεν έχει άλλη επιλογή από το: ή πατά το κουμπί, σκοτώνεται και παίρνει όσο το δυνατόν περισσότερους «εχθρούς» μαζί ή δεν το πατά, παραμένει ζωντανός και

τίποτε από τα παραπάνω δεν συμβαίνει. Το πολύ – πολύ να συλληφθεί. Δεν μπορεί να εκτελέσει την αποστολή του μερικώς. Δηλαδή και να σκοτώσει και να παραμείνει ζωντανός.

Η ερευνήτρια Ariel Merari, σε άρθρο της, ορίζει την επίθεση αυτοκτονίας ως «η ετοιμότητα του δράστη για να πεθάνει κατά τη διάρκεια διάπραξης μιας τρομοκρατικής πράξης»[3].

Ωστόσο, όπως εξηγήσαμε παραπάνω, η ετοιμότητα ή η επιζήτηση θανάτου, δεν αποτελεί επαρκή παράγοντα διάκρισης της επίθεσης αυτοκτονίας από άλλες μορφές τρομοκρατικών χτυπημάτων.

Τα οφέλη της τρομοκρατικής οργάνωσης από μια επίθεση αυτοκτονίας.

Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, η επίθεση αυτοκτονίας είναι μια οργανωμένη και καλά σχεδιασμένη επιχείρηση. Ως εκ τούτου, η κατανόηση του τρόπου σκέψης και σχεδίασης των τρομοκρατικών οργανώσεων, που διαπράττουν αυτό το είδος της επίθεσης, είναι ζωτικής σημασίας, προκειμένου να βρεθούν τρόποι για την αντιμετώπιση αυτού του φαινομένου. Οι επιθέσεις αυτοκτονίας είναι ελκυστικές για τις τρομοκρατικές οργανώσεις, καθώς τους προσφέρουν μια μεγάλη ποικιλία πλεονεκτημάτων:

- Η δυνατότητα του δράστη να ελέγξει τον ακριβή τόπο και χρόνο της πυροδότησης των εκρηκτικών, έχει σαν αποτέλεσμα την μεγιστοποίηση του αριθμού των θυμάτων και των υλικών καταστροφών.

- Οι επιθέσεις αυτοκτονίας προσελκύουν ευρεία τηλεοπτική κάλυψη, ως αποτέλεσμα του μεγάλου αριθμού θυμάτων και των εκτεταμένων καταστροφών. Μια επίθεση αυτοκτονίας αποτελεί γεγονός τεραστίου ενδιαφέροντος για τα ΜΜΕ, καθώς η πράξη αυτή παρουσιάζει την μεγάλη αποφασιστικότητα και την διάθεση αυτοθυσίας από την πλευρά των

3 Merari Ariel, "The readiness to kill and die: Suicide terrorism in Middle East", Woodrow Wilson Center Press, 1998, σελ. 192

τρομοκρατών[4].

- Η σύγχρονη τρομοκρατία αποτελεί ένα ψυχολογικό πεδίο μάχης και οι επιθέσεις αυτοκτονίας εντείνουν την ψυχολογική επίδραση. Ο αριθμός των θυμάτων, ο προσδιορισμός του δράστη και η δημοσιογραφική κάλυψη των επιθέσεων τονίζουν και μεγαλώνουν το αίσθημα του φόβου και του άγχους του πληθυσμού – στόχου[5]. Η τυχαιότητα της επίθεσης και η αδυναμία εύρεσης και εμπόδισης του επιτιθέμενου να εκτελέσει αυτή την αποτρόπαια πράξη, δημιουργούν ένα αίσθημα αδυναμίας, που χαρακτηρίζει αυτόν τον ειδικό τύπο επίθεσης από άλλες μορφές τρομοκρατίας.

- Οι τρομοκρατικές οργανώσεις, απολαμβάνουν επιπλέον ένα ακόμη όφελος από την κάλυψη από τα ΜΜΕ μιας επίθεσης αυτοκτονίας. Περισσότερο από κάθε άλλο είδος τρομοκρατικής ενέργειας, η επίθεση αυτοκτονίας ελκύει την προσοχή του διεθνούς κοινού (των ουδετέρων θεατών) και δίνει δημοσιότητα στην αιτιολόγηση της πράξης των δραστών και των τρομοκρατικών οργανώσεων. Γνωρίζοντας ότι υπάρχει κάποιος έτοιμος να θυσιάσει την ίδια του τη ζωή, σε μια επίθεση αυτοκτονίας, διασπέρνεται μια άμεση πεποίθηση και αίσθηση ότι το γεγονός αυτό (η επίθεση αυτοκτονίας) είναι αποτέλεσμα της απελπισίας, του πόνου και της φρικαλεότητας που έχει υποστεί αυτός ο δράστης – μάρτυρας[6].

- Η επίθεση αυτοκτονίας από τεχνολογικής άποψης είναι απλή, θα λέγαμε πρωτόγονη. Η αγορά των εκρηκτικών καθώς και η προετοιμασία του συστήματος πυροδοτήσεως είναι μια φθηνή και εύκολη διαδικασία. Το κύκλωμα του πυροδοτικού μηχανισμού είναι πολύ απλό. Το μόνο που χρειάζεται είναι μια μπαταρία και ένας on-of διακόπτης. Ως εκ τούτου, η γνώση της τεχνολογίας κατασκευής και προετοιμασίας των εκρηκτικών που απαιτούνται σε μια επίθεση αυτοκτονίας, δεν αποτελούν κανένα σοβαρό περιορισμό στο όλο επιχείρημα του φαινομένου.

---

4 Hopffman Bruce, "Inside Terrorism", Columbia University Press. New York, 2006, σελ. 133

5 Horgan John, "The Psychology of Terrorism", Routledge, 2005, σελ. 03

6 Hoffman, Bruce. "The Logic of Suicide Terrorism" Rand Corporation. The Atlantic Monthly (2003) σελ.263

- Σε μια επίθεση αυτοκτονίας, από τη στιγμή που ο τρομοκράτης αποφασίσει και ξεκινήσει την αποστολή του, η επιτυχία αυτής είναι σχεδόν εγγυημένη. Είναι εξαιρετικά δύσκολο να εξουδετερωθεί και να ακυρωθεί μια επίθεση αυτοκτονίας από τη στιγμή που ο δράστης βρίσκεται αποφασισμένος καθοδόν για το στόχο. Ακόμα και αν οι δυνάμεις ασφαλείας τον σταματήσουν, πριν αυτός φθάσει στον τελικό του στόχο, ακόμη και τότε, αυτός μπορεί να πυροδοτήσει τα εκρηκτικά, προκαλώντας τεράστια ζημιά καταμετρημένη σε ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές. Για το λόγο αυτό, είναι ζωτικής σημασίας η λήψη προκαταρκτικών μέτρων καταπολέμησης αυτού του είδους της τρομοκρατίας. Το γεγονός του ότι, από τη στιγμή που ο τρομοκράτης θέσει σε εφαρμογή το σχέδιο επίθεσης και ξεκινήσει την αποστολή του η επιτυχία του είναι σχεδόν βέβαιη, καθιστά επιτακτική την ανάγκη να αποτραπεί αυτή η επίθεση πριν αυτός ξεκινήσει, με την θανάτωσή του ή την αποκάλυψη και εξουδετέρωση της τρομοκρατικής οργάνωσης.

- Ο σχεδιασμός εκκένωσης και η οδός διαφυγής, μετά από την τρομοκρατική επίθεση, αποτελούν συχνά το πιο προβληματικό κομμάτι της επιχείρησης που πολλές φορές οδηγούν σε ολέθρια αποτελέσματα (σύλληψη δράστη, ομολογία, εξάρθρωση της τρομοκρατικής οργάνωσης). Αντίθετα με τις άλλες μορφές τρομοκρατίας, οι επιθέσεις αυτοκτονίας δεν απαιτούν σχέδιο διαφυγής[7]. Από τη στιγμή που ο δράστης σκοτώνεται, κατά τη διάρκεια της επίθεσης αυτοκτονίας, δεν υπάρχει φόβος να συλληφθεί, να ανακριθεί από τις αρχές ασφαλείας και να δώσει πληροφορίες που θα θέσουν σε κίνδυνο άλλους τρομοκράτες ή τρομοκρατικές οργανώσεις.

Τα αθροιστικά οφέλη που αναφέρθηκαν παραπάνω, εξηγούν γιατί η επίθεση αυτοκτονίας έχε γίνει τόσο δημοφιλής στη σημερινή εποχή και γιατί οι τρομοκρατικές οργανώσεις επιλέγουν και υιοθετούν αυτό το modus operandi ως την κύρια τακτική τους.

7 Hoffman Bruce, "Inside Terrorism", Columbia University Press. New York, 2006, σελ. 133

Τα οφέλη του δράστη της επίθεσης αυτοκτονίας.

Αν και οι επιθέσεις αυτοκτονίας είναι ένα οργανωμένο φαινόμενο και η τρομοκρατική οργάνωση αποτελεί κρίσιμο παράγοντα για την εξήγηση της λογικής αυτού του φαινομένου, εξακολουθεί να ισχύει το ερώτημα γιατί ένα άτομο, στις περισσότερες περιπτώσεις ένας νέος άνθρωπος, αποφασίζει να πραγματοποιήσει μια επίθεση αυτοκτονίας, χάνοντας την ίδια του τη ζωή κατά τη διάρκεια αυτής της επίθεσης.

Μερικοί ερευνητές, λανθασμένα, αναζητούν και βρίσκουν την απάντηση στην ερώτηση αυτή σε ενδεχόμενη ψυχική ασθένεια του δράστη, διότι όπως ισχυρίζονται, η αυτοκτονία από μόνη της είναι μια παράλογη πράξη. Ωστόσο, η εκ των υστέρων μελέτη των δραστών απέδειξε ότι, στην πλειονότητα των επιθέσεων, όχι μόνο δεν ήσαν διανοητικά ανάπηροι, αλλά αντιθέτως είχαν απολύτως σώας τας φρένας και δρούσαν κατόπιν σχεδίου[8].

Ο όρος «Επίθεση Αυτοκτονίας» είναι ανακριβής και παραπλανητικός. Στα μάτια του τρομοκράτη – δράστη και της κοινότητάς του το φαινόμενο αυτό δεν έχει καμιά σχέση με την αυτοκτονία. Ο δράστης της επίθεσης αυτοκτονίας δεν πιστεύει ό ίδιος, ούτε θεωρείται από τους άλλους τρομοκράτες ή την κοινωνία, στο σύνολό της στην οποία ζει, ότι διαπράττει αυτοκτονία. Πράγματι στην θρησκεία του Ισλάμ η αυτοκτονία είναι απαγορευμένη[9]. Αντιθέτως ο δράστης θεωρείται ως «Shahid» - ένας μάρτυρας στη διαδικασία εκπλήρωσης των θρησκευτικών επιταγών της Jihad (ιερού πολέμου).[10] Για το λόγο αυτό, η πράξη του δεν ονομάζεται αυτοκτονία αλλά «Istishhad».

8 Sageman Marc, "Understanding Terror Networks", University of Pensylvania Press, 2004, σελ. 83.

9 Hoffman Bruce, "Inside Terrorism", Columbia University Press. New York, 2006, σελ. 159 - 160.

10 Sageman Marc, "Understanding Terror Networks", University of Pensylvania Press, 2004, σελ. 83.

Ως εκ τούτου, οι επιθέσεις αυτοκτονίας προσδίδουν στο δράστη τους «Sahid» και στην οικογένειά του πολλές ανταμοιβές:

- Οι ριζοσπάστες ακτιβιστές ισλαμιστές, οι οποίοι αποφασίζουν να γίνουν «Sahids», βλέπουν τους εαυτούς τους ως μάρτυρες, οι οποίοι πληρούν μια θεϊκή εντολή, για την προστασία της θρησκείας τους από την επίθεση των απίστων.[11] Σε πολλές περιπτώσεις αποδείχθηκε ότι ο δράστης είχε εκτεθεί σε συνεχή άμεση ή έμμεση παρότρυνση από προϊσταμένους ή θρησκευτικούς αξιωματούχους, με την συνδρομή βίντεο, ηχητικών μαγνητοφωνήσεων, των ελεγχόμενων ΜΜΕ και το internet, προτρέποντάς τον να εκπληρώσει την θρησκευτική του υποχρέωση, θυσιάζοντας την ίδια του τη ζωή, για την υπεράσπιση της θρησκείας του.[12] Στο πλαίσιο αυτό, η εκτέλεση της επίθεσης αυτοκτονίας θεωρείται από το δράστη και της κοινωνίας του ως μια αλτρουιστική πράξη για την θρησκεία και τον Αλλάχ.

- Σε ορισμένες περιπτώσεις (Παλαιστίνη, Τσετσενία, Κασμίρ, Ιράκ και αλλού), ο «Shahid» με την εκτέλεση της επίθεσης αυτοκτονίας, θεωρείται επίσης ότι διαπράττει μια αλτρουιστική πράξη για το έθνος του αυτή τη φορά. Τόσο ο δράστης της επίθεσης, όσο και η κλειστή κοινωνία στην οποία ζει, πιστεύουν ότι η πραγματοποίηση των επιθέσεων αυτοκτονίας και της ενδεχόμενης μεγάλης ζημιάς που αυτές θα επιφέρουν, θα ενσταλάξουν το φόβο και την ανησυχία στον πληθυσμό και τον στρατό του εχθρού. Αυτή η κατάσταση θα οδηγήσει στην εκπλήρωση των εθνικών πολιτικών στόχων τους, δηλαδή την αυτονομία τους. Στην περίπτωση της Al Qaeda, παράλληλα με την επιδίωξη δημιουργίας ενός κράτους χαλιφάτο για το μουσουλμανικό έθνος, η «Umma» μπορεί να θεωρηθεί, πλέον των θρησκευτικών επιδιώξεων, ως και εθνικός – πολιτικός στόχος.[13]

- Σε ορισμένες περιπτώσεις, οι «Shahids» προέρχονται

11 Vidino Lorenzo, "Al Qaeda in Europe". Prometheus Books, 2006, σελ. 55.

12 Sayed Qutab, "Jihad in the Cause of God", Voices of Terror (Ed. Laquaeur Walter) σελ 394.

13 Η UMMA είναι ιστορική κοινότητα όμως ξεπερνά τα στενά πλαίσια του ιστορικού χρόνου γιατί εγκαθιδρύεται με βάση τον ιστορικό θεό της. Η κοινότητα των πιστών (umma) πρέπει να συμμορφώσει τον εαυτό της σύμφωνα με το θέλημα του Θεού.

από ένα χαμηλό κοινωνικό υπόβαθρο και με την πραγματοποίηση της επίθεσης αυτοκτονίας, μετά τον θάνατο των δραστών, θα βελτιωθεί η κοινωνική και οικονομική κατάσταση των οικογενειών τους. Η οικογένεια του «Shahid», μετά τον θάνατό του, θα πλημμυριστεί από τιμή και επαίνους και θα λαμβάνει από τούδε και στο εξής οικονομική βοήθεια από τις ισλαμικές ή τρομοκρατικές οργανώσεις. Από αυτή την άποψη, η επίθεση αυτοκτονίας αποτελεί μια αλτρουιστική πράξη από την οποία επωφελείται, εκτός από τη θρησκεία και το έθνος, η ίδια οικογένεια του δράστη.

• Εκτός της εκπλήρωσης της θρησκευτικής επιταγής και της ανταμοιβής της οικογένειάς του, ο δράστης «Shahid» λαμβάνει επίσης και κάποια προσωπικά οφέλη, ανάλογα με την πίστη του. Με την εκτέλεση της επίθεσης αυτοκτονίας, κερδίζει την αιώνια ζωή στον παράδεισο, απαλλάσσεται από την φρικτή και επίπονη χρονική περίοδο παραμονής στον τάφο, για την απαιτούμενη κάθαρση πριν την είσοδό του στον παράδεισο και τέλος λαμβάνει τις υπέροχες 72 παρθένες που θα τον υπηρετούν εκεί. Ο «Shahid» λαμβάνει επίσης το προνόμιο της υπόσχεσης να επιλέξει 70 συγγενείς και φίλους, οι οποίοι θα κερδίσουν και αυτοί την αιώνια ζωή στον παράδεισο. Έως εκ τούτου, και πάλι η επίθεση αυτοκτονίας είναι μια αλτρουιστική πράξη από την οποία επωφελούνται συγγενείς και φίλοι.

Λαμβάνοντας υπόψη όλους αυτούς τους παράγοντες, που αποτελούν κίνητρο για τον μουσουλμάνο εξτρεμιστή, όσο παράξενο και αν ακούγεται στα «δυτικά αυτιά», είναι προφανές, ότι για αυτόν και την κοινωνία στην οποία ζει, η διάπραξη μιας επίθεσης αυτοκτονίας είναι μια λογική απόφαση. Υπολογίζοντας τα κόστη και τα οφέλη της επίθεσης αυτοκτονίας, υπό το πρίσμα της θεωρίας παιγνίων, υπάρχουν ξεκάθαρα, στα μάτια του δράστη, περισσότερα οφέλη.

Εν ολίγοις, τόσο οι ηγέτες των τρομοκρατικών οργανώσεων όσο και οι ίδιοι οι δράστες των επιθέσεων αυτοκτονίας, πιστεύ-

ουν ότι το είδος αυτών των επιθέσεων αποτελούν επικερδείς μέθοδοι. Όταν μέσα στην κλειστή κοινωνία των δραστών, εκθειάζονται οι «Shahids», μέσα από την εκπαίδευση και την πολιτική ή θρησκευτική προπαγάνδα, η δέσμευση για την εκτέλεση της θρησκευτικής, εθνικής – κοινωνικής επιταγής δια μέσου της επίθεσης αυτοκτονίας αποτελεί μια πολλή λογική απόφαση.

Ως εκ τούτου, για την καταπολέμηση αυτού του φαινομένου τρομοκρατίας, απαιτείται η πλήρης κατανόηση του τρόπου σκέψης και σχεδιασμού των δραστών, καθώς και την εξεύρεση τρόπων για την αλλαγή του υπολογισμού Κόστους – Κέρδους, που κινεί αυτό το είδος της τρομοκρατίας, τόσο για τους δράστες «Shahids» όσο και για τις τρομοκρατικές οργανώσεις. Αν βρεθεί ένας τρόπος, έτσι ώστε το κόστος να υπερτερεί του κέρδους, τότε αυτή η ανάλυση Κόστους – Κέρδους (Cost – Benefit analysis) θα λειτουργεί ως ανασταλτικός παράγοντας παρώθησης των μελλοντικών βομβιστών αυτοκτονίας, στερώντας κάθε κίνητρο από τυχών επίδοξους "Shahids" για διάπραξη επιθέσεων αυτοκτονίας.

Πηγές

- Merari Ariel, "The readiness to kill and die: Suicide terrorism in Middle East", Woodrow Wilson Center Press, 1998
- Hopffman Bruce, "Inside Terrorism", Columbia University Press. New York, 2006
- Horgan John, "The Psychology of Terrorism", Routledge, 2005
- Hoffman, Bruce. "The Logic of Suicide Terrorism" Rand Corporation. The Atlantic Monthly (2003)
- Sageman Marc, "Understanding Terror Networks", University of Pensylvania Press, 2004
- Vidino Lorenzo, "Al Qaeda in Europe". Prometheus Books, 2006
- Kushner Harvey, "Suicide Bombers: Business as Usual", Political Terrorism: Analyses of problems and Prospects for the 21st century, Gordian Knot Books, 2002

Οι επιθέσεις αυτοκτονίας ως λογική πράξη για τους τζιχαντιστές.

Μέσα από την ορολογία που χρησιμοποιείται στην περιγραφή της επίθεσης αυτοκτονίας, μεταξύ της δύσης και του Ισλάμ, η διαφορά αντίληψης είναι εμφανής. Ενώ η δυτική πολιτική κουλτούρα χρησιμοποιεί τον όρο «επίθεση αυτοκτονίας», οι ισλαμιστές αναφέρονται στο φαινόμενο αυτό, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, ως «Istishhad» (μαρτύριο και αυτοθυσία) στο όνομα του Αλλάχ.

Όταν ερευνούμε τόσο τις επιθέσεις αυτοκτονίας όσο και το ισλαμικό φαινόμενο γενικά, πρέπει να λαμβάνουμε υπόψη ένα πολύ σημαντικό γεγονός. Πρέπει να αντιληφθούμε ότι ίσως η μεγαλύτερη επιτυχία των ισλαμικών κινημάτων στις προηγούμενες δύο ή τρεις δεκαετίες, είναι η ικανότητά τους να παρουσιάζουν τα μανιφέστα και τα δόγματά τους στον μουσουλμανικό πληθυσμό, όχι μόνο στον αραβικό κόσμο αλλά και αλλού σε πολλά άλλα μέρη, ως δόγματα του αληθινού Ισλάμ.

Στην προσπάθεια μελέτης και ανάλυσης του φαινομένου της τρομοκρατικής βίας σε στρατηγικό επίπεδο διαπιστώνουμε τα εξής:

α. Σε πολλά κράτη τα οποία τα χαρακτηρίζει το έλλειμμα δημοκρατίας, έχει παρατηρηθεί η χρήση μιας επαναλαμβανόμενης στρατηγικής εκφοβισμού στις περιπτώσεις εκείνες όπου ο κρατισμός και η εφαρμοζόμενη ολοκληρωτική πολιτική αρχί-

ζουν να αμφισβητούνται από τον λαό. Τα μέτρα και οι στρατηγικές αντιμετώπισης, οι οποίες υιοθετούνται από τα καθεστώτα των κρατών αυτών, στην προσπάθειά τους να καταπνίξουν την αμφισβήτηση αυτή, αντιστοιχούν σε αυτό που οι περισσότεροι άνθρωποι εννοούμε τρομοκρατία.

β. Αναγνωρίζεται ότι εκτός από τα ολοκληρωτικά καθεστώτα, ένα μεγάλο φάσμα ατόμων, ομάδων ή δικτύων υιοθετούν αυτή τη στρατηγική εκφοβισμού όταν νιώθουν ότι απειλούνται για οποιοδήποτε λόγο.

γ. Μελετώντας αυτό το είδος της στρατηγικής εκφοβισμού, σε ένα σύγχρονο κράτος στο οποίο διατυμπανίζονται η ισονομία, ισοπολιτεία που ορίζουν και διέπουν το δημοκρατικό τους πολίτευμα, διαπιστώνουμε ότι δεν διαφέρει και δεν απέχει πολύ από την τρομοκρατία που επιφέρουν στους πολίτες του οι συνέπειες μιας οικονομικής στρατηγικής η οποία υιοθετείται ή επιβάλλεται από εξωτερικούς οικονομικούς δυνάστες στο κράτος αυτό.

δ. Δεν μπορεί να αμφισβητηθεί το γεγονός ότι πολλές φορές, ιδίως στην σημερινή εποχή της οικονομικής ύφεσης και εξάρτησης των κρατών, τα αποτελέσματα των οικονομικών στρατηγικών, όπως αυτές αποτυπώνονται από τα επιβαλλόμενα οικονομικά μέτρα μιας παραπαίουσας κυβέρνησης, έχουν περισσότερο οδυνηρά αποτελέσματα για την κοινωνία από ότι είχαν προκαλέσει τρομοκρατικά χτυπήματα του παρελθόντος.

Οι ερευνητές που ακολουθούν τη θεωρία της λογικής πράξης, υποστηρίζουν ότι η τρομοκρατία πρέπει να κατανοηθεί όχι ως μια παράλογη πράξη αλλά ως μια στρατηγική που υιοθετείται προς επίτευξη συγκεκριμένων πολιτικών στόχων. Για παράδειγμα, ο κοινωνιολόγος Charles Tilly, στο άρθρο του «Τρόμος, Τρομοκρατία, Τρομοκράτες» υποστηρίζει ότι «... η τρομοκρατία αυτή είναι μια πολιτική στρατηγική, που δεν έχει καμιά σχέση με τη θρησκεία...» και υπό τη μορφή αυτή αντιπροσωπεύει μια «ασύμμετρη επέκταση των απειλών και της βίας κατά των εχθρών, χρησιμοποιώντας μέσα τα οποία δεν συναντιούνται στη συνήθη πολιτική αλλά τα συναντά κανείς σε ειδικά ολοκληρωτικά καθεστώτα».

Η στρατηγική τρομοκρατίας, πάντα σύμφωνα με τον Charles

Tilly, έχει «... μια δική της ακατέργαστη λογική...», στο μέτρο που στέλνει «...μηνύματα ότι ο στόχος είναι ευάλωτος, οι δράστες - τρομοκράτες υπάρχουν και ότι διαθέτουν την ικανότητα να χτυπήσουν πάλι...». Αυτά τα μηνύματα είναι χαρακτηριστικά και απευθύνονται σε τρία διαφορετικά είδη ακροατηρίων: «... στους στόχους καθαυτούς, στους ενδεχόμενους συμμάχους των δραστών – τρομοκρατών και στους τρίτους που ίσως συνεργαστούν είτε με τους στόχους είτε με τους δράστες...».

Η τρομοκρατική βία δεν αποτελεί αυτοσκοπό, αλλά μάλλον διαπράττεται προς υποστήριξη τουλάχιστον τεσσάρων απαιτήσεων: για αναγνώριση και επίδειξη δύναμης με απώτερο σκοπό τον έλεγχο μιας περιοχής, για επανόρθωση και επανεμφάνιση υπολογίσιμης απειλής ως μέσο άσκησης πολιτικής πίεσης, για αυτονομία κάποιας περιοχής ή για πίεση απόσυρσης στρατιωτικών δυνάμεων από μια περιοχή. Ως εκ τούτου, ο τρόμος είναι μια στρατηγική που στοχεύει στην αλλαγή ή παρεμπόδιση της συμπεριφοράς του στόχου, ενισχύοντας την συνεργασία των δραστών με πιθανούς συμμάχους, παρακινώντας τρίτους να αναπτύξουν μεγαλύτερη συνεργασία με τους τρομοκράτες και τις τρομοκρατικές οργανώσεις.

Η αποσαφήνιση του υπουργείου Εξωτερικών των ΗΠΑ ότι «... η πολιτικά παρακινούμενη βία, που διαπράττεται σε βάρος αμάχων από τρομοκρατικές ομάδες του εσωτερικού ή ξένους μυστικούς πράκτορες, έχει συνήθως σκοπό τον επηρεασμό του ακροατηρίου...», υπονοεί σκοπιμότητα και ως εκ τούτου ορθολογιστική ικανότητα πίσω από κάθε τρομοκρατικό χτύπημα.

Μελέτες που δέχονται την απλή και λογική εξήγηση των επιθέσεων αυτοκτονίας ή της Jihad γενικά, έχουν βάσιμα επιχειρήματα και ταιριάζουν στο γενικό πλαίσιο που ο Tilly δέχεται το τρομοκρατικό χτύπημα ως επιλεγμένη στρατηγική. Η Jihad, δεδομένου ότι την επικαλούνται και την διαπράττουν φονταμενταλιστές του Ισλάμ, είναι μια μορφή πολιτικής δράσης που

συνδέει τον ηθικό στόχο των δραστών, την σωτηρία και αθανασία της ψυχής, μαζί με την πολιτική προσπάθεια της ίδρυσης ή σταθεροποίησης μιας μουσουλμανικής πολιτικής κοινότητας, την Umma, που θα συνεχίζει να υπάρχει για μεγάλο χρονικό διάστημα. Αυτή η σύνδεση μεταξύ της αθανασίας της ψυχής και της πολιτικής σκοπιμότητας κάνουν την πολιτική δράση όχι μόνο οργανωτικά αλλά και υπαρξιακά σημαντική.

Η jihad δεν είναι ένας «βάρβαρος» ή «αρχαίος» επισκέπτης από προηγούμενους αιώνες, ο οποίος κάνει αισθητές τις επιπτώσεις του στον σημερινό κόσμο, αλλά η υιοθέτησή της από το μαχητικό Ισλάμ είναι ένα σύγχρονο φαινόμενο, το οποίο βασίζεται σε μια σύγχρονη ερμηνεία της jihad. Στηρίζεται στην ιδέα ότι η Δυτική αποικιοκρατία έχει αφήσει τον ισλαμικό κόσμο σε μια κατάσταση jahiliyya – μια κατάσταση κοινωνικού αποκλεισμού, που έχει εξαπλωθεί σε όλο τον ισλαμικό αυτό κόσμο ως αποτέλεσμα της παρέκκλισής του λόγω του θρησκευτικού τρόπου ζωής που ακολουθεί.

Στον πυρήνα αυτής της ιδέας έγκειται και η ένταση μεταξύ της πολιτικής τάξης που χτίστηκε αποκλειστικά από ανθρώπινους κανόνες και της θεϊκής τάξης που δημιουργήθηκε από κανόνες θεσπισμένους από τον ίδιο τον θεό. Εδραιωμένη σε αυτή την ένταση η jihad μπορεί να θεωρηθεί ότι διαθέτει τα ακόλουθα χαρακτηριστικά:

α. Πρώτον χαρακτηρίζεται από μια εσωτερική και αδιάκοπη πάλη έτσι ώστε οι πιστοί να αντισταθούν στους πειρασμούς του Δυτικού τρόπου ζωής και να επανασυνδεθούν με το θεό και το Ισλάμ.

β. Δεύτερον ενδιαφέρεται για την μεταφορά αυτού του πνευματικού επιτεύγματος (η επανασύνδεση με το θεό και το Ισλάμ), σε μια πρόσκαιρη πολιτική τάξη και κατάσταση, καταστρέφοντας τις δομές της αποιοκρατικής Δύσης, καταλύοντας την jahiliyya που βαραίνει τον ισλαμικό κόσμο, δημιουργώντας

έτσι έναν δίκαιο κόσμο που είναι σύμφωνος με τον θεό και τις επιταγές του Ισλάμ .

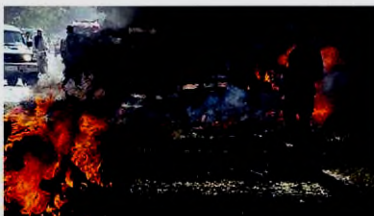
Οι αποστολές αυτοκτονίας εντοπίζονται εντός της jihad και συνεπώς ως συστατικό στοιχείο μιας ευρύτερης αλληλοεπίδρασης ανάμεσα σε ένα ειδικό σκέλος της ισλαμικής σκέψης και του Δυτικού μοντερνισμού, από τον οποίο αναδύονται νέες μορφές πολιτικής. Όμως η τοποθέτηση της αυτοκτονίας στο πολιτικό – θρησκευτικό πλαίσιο της jihad γεννά δυσκολίες και προβληματισμούς. Ο Faisal Devji δείχνει ότι η πράξη της αυτοκτονίας είναι μάλλον πράξη ηθική παρά πολιτική. Για αυτόν, η πράξη αυτοκτονίας δείχνει μια ριζική αδυναμία αυτοελέγχου στην προσπάθεια εξυπηρέτησης ενός πολιτικού σκοπού . Στη θέση της πολιτικής πράξης, στην οποία πολλοί μελετητές τοποθετούν την επίθεση αυτοκτονίας, ο Devji βρίσκει μια ηθική πράξη που δεν έχει καμιά έννοια και εξουσία πέρα από την ίδια. Ενώ αυτή η πράξη εμφανίζεται σε ένα πολιτικό – θρησκευτικό πλαίσιο, δεν θα προέκυπτε εάν δεν υπήρχε αναταραχή μέσα σε αυτό το πλαίσιο . Με άλλα λόγια η επίθεση αυτοκτονίας βρίσκεται μέσα σε ένα πολιτικο – θρησκευτικό πλαίσιο το οποίο διαταράσσεται με την υλοποίηση της επίθεσης.

Οι πολυάριθμες συνεντεύξεις που έλαβαν χώρα στη Δυτική Όχθη, αποκαλύπτουν ότι οι Παλαιστίνιοι βλέπουν τις επιθέσεις αυτοκτονίας ως πολιτική προσπάθεια που αποβλέπει σε «καίριο χτύπημα στην Ισραηλινή κατοχή». Οι Παλαιστίνιοι βλέπουν τα χτυπήματα στους αθώους άμαχους πολίτες του Ισραήλ ως «το μόνο τρόπο για να κάνουν τους Ισραηλίτες να αντιληφθούν τι είδους εγκλήματα διαπράττει η κυβέρνησή τους». Με αυτό τον τρόπο, κατά τη γνώμη τους, ασκούν πίεση στο κράτος του Ισραήλ να εγκαταλείψει τις κατεχόμενες περιοχές. Το παράδειγμα αυτό, φανερώνει την ορθολογικότητα που οδηγεί τους Παλαιστίνιους να επικροτούν και να υιοθετούν τις επιθέσεις αυτοκτονίας.

Μία από τις πιο επιστημονικά τεκμηριωμένες θεωρίες για τις επιθέσεις αυτοκτονίας, είναι αυτή που αναπτύχθηκε από τον Robert Pape, ο οποίος αρχικά, βασιζόμενος στην μελέτη των πολλών επιθέσεων αυτοκτονίας που έλαβαν χώρα παγκοσμίως από το 1980 μέχρι το 2001, οι οποίες αριθμούνται περίπου 188, υποστηρίζει ότι η τρομοκρατία, υπό τη μορφή των επι-

θέσεων αυτοκτονίας ακολουθεί μια στρατηγική λογική. Ακολουθώντας την θεώρηση του Tilly ο Pape επιμένει ότι παρά τον παραλογισμό και τον φανατισμό πολλών εκ των βομβιστών αυτοκτονίας «...βλέποντας τες από την σκοπιά των τρομοκρατικών οργανώσεων, οι επιθέσεις αυτοκτονίας σχεδιάζονται για να πετύχουν συγκεκριμένους πολιτικούς σκοπούς: να εξαναγκάσουν την κυβέρνηση στόχο να αλλάξει την πολιτική της, να παρακινήσει νέους στο να ενισχύσουν την τρομοκρατική οργάνωση ή να τους ωθήσει να ενταχθούν σε αυτή».

Λαμβάνοντας υπόψη ταυτόχρονα το ατομικό και το στρατηγικό επίπεδο ανάλυσης, η επίθεση αυτοκτονίας μπορεί να θεωρηθεί ως ο πιο ακραίος τύπος τρομοκρατίας, αυτό που ο θεωρητικός επιστήμονας Tomas Schelling αποκαλεί «ορθολογιστικός παραλογισμός με τον οποίο μια πράξη η οποία είναι παράλογη για τους μεμονωμένους επιτιθέμενους, προορίζεται να καταδείξει αξιοπιστία σε ένα δημοκρατικό ακροατήριο στο οποίο είναι σίγουρο ότι θα συμβούν μεγαλύτερες και συχνότερες επιθέσεις».

Εντούτοις, αν και βιώσιμη η θεωρία του Pape, το επιχείρημά του πάσχει σε ένα σημαντικό σημείο. Αυτό είναι η επιμονή του ότι η στρατηγική λογική της τρομοκρατίας, υπό τη μορφή των επιθέσεων αυτοκτονίας, βρίσκεται στην αναζήτηση συγκεκριμένων εδαφικών αντικειμενικών σκοπών (όπως η απόσυρση των στρατιωτικών δυνάμεων του εχθρού από μια περιοχή την οποία οι τρομοκράτες θεωρούν πατρίδα τους), ένας ισχυρισμός ο οποίος αμφισβητείται από άλλους ερευνητές όπως εφαρμόζεται στην περίπτωση Jihad της al-Qaida.

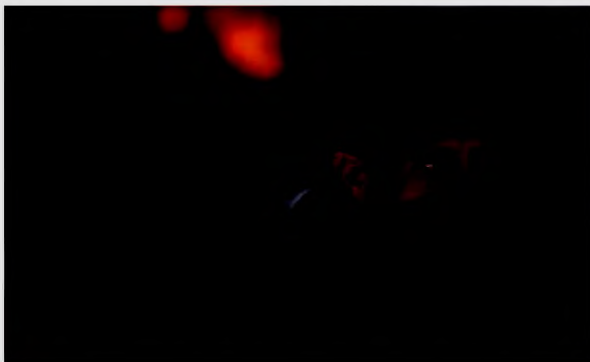
Ο ρόλος της Τρομοκρατίας στον πόλεμο της Συρίας

Σήμερα, πέρα από ένα απλό ζωγραφισμένο κομμάτι πάνω σε ένα χάρτη, η Συρία έχει πάψει να υφίσταται και καμιά κυβέρνηση δεν θα είναι σε θέση να τη διοικήσει, να την ελέγχει και να την κυβερνήσει στο εγγύς μέλλον. Στην προσπάθεια να σκιαγραφήσουμε την σημερινή πραγματική κατάσταση διαπιστώνουμε ότι ο εμφύλιος πόλεμος στη Συρία και η συνέχισή του εξαρτάται με το αν ο Basher al- Assad θα συνεχίσει να ηγείται της κυβέρνησης της Συρίας. Ο πόλεμος αυτός αντανακλά τις έντονες και μεγάλες θρησκευτικές αντιπαραθέσεις που χωρίζουν τη χώρα και την ευρύτερη περιοχή.

Μετά από 50 μήνες σύρραξης, ενός πληθυσμού 22 εκατομμυρίων περίπου, πάνω από 100.000 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί στις συγκρούσεις αυτές. Εκτιμάται ότι 2,2 εκατομμύρια έχουν καταφύγει στο εξωτερικό, ενώ άλλα 4,5 εκατομμύρια έχουν ξεσπιτωθεί και εκτοπιστεί στο εσωτερικό της χώρας. Τα Ηνωμένα Έθνη υπολογίζουν ότι με τη συνέχιση του πολέμου, μέχρι το τέλος του 2015, περισσότερο από το ήμισυ του πληθυσμού της Συρίας θα ζει υπό το καθεστώς της προσφυγιάς. Αυτές είναι συνθήκες που ευνοούν τη μελλοντική τρομοκρατία.

Με την υποστήριξη της Ρωσίας, του Ιράν και της Hezbollah, οι κυβερνητικές δυνάμεις της Συρίας φαίνεται να έχουν κα-

θηλώσει το κατακερματισμένο επαναστατικό κίνημα. Αλλά ο Basher al-Assad είναι απίθανο να είναι σε θέση να αποκαταστήσει την εξουσία του σε όλη τη χώρα.

Ενώ η εξέγερση έχει αυξηθεί σε δύναμη και οι επαναστατικές δυνάμεις αριθμούν πάνω από 100.000, ωστόσο οι δυνάμεις αυτές δεν είναι ομοιογενείς και αντικατοπτρίζουν πολλά τμήματα του ευρύτερου μουσουλμανικού κόσμου.

Επιπλέον, ο αυξανόμενος ρόλος των στοιχείων Τζιχάντ (τζιχαντιστές), με τον αριθμό των μελών της να αυξάνεται τόσο με την πρόσληψη ξένων εισαγόμενων μαχητών, όσο και με τις αποστασίες από άλλες ομάδες ανταρτών, όχι μόνο έχει διχάσει το κίνημα των ανταρτών αλλά έχει επίσης αποθαρρύνει και τις κυβερνήσεις της Δύσης, που αντιτίθενται στον Assad στο να παρέχουν σημαντική στρατιωτική υποστήριξη.

Παράγοντες αποσταθεροποίησης

Από την αρχή της «άνοιξης» της Συρίας, η κυβέρνηση της Δαμασκού, υποστήριζε ότι αντιμετώπιζε συμμορίες τρομοκρατών. Τα περισσότερα δυτικά ΜΜΕ κατήγγειλαν αυτό τον ισχυρισμό ως κρατική προπαγάνδα για να δικαιολογηθεί η καταστολή του

κινήματος διαμαρτυρίας.

Στην προσπάθεια αναζητήσεως των αιτιών σύρραξης, οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι το κοσμικό κράτος, η θρησκεία και ο εθνικισμός αποτελούν τους κυριότερους παράγοντες που οδήγησαν ή διαδραμάτισαν καταλυτικό ρόλο στον εμφύλιο πόλεμο.

Το κοσμικό κράτος.

Η Συρία, είναι το τελευταίο κοσμικό αραβικό κράτος, με την επισήμανση ότι στο πλαίσιο της νέας μεταρρύθμισης το Σύνταγμα της χώρας ορίζει ότι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας πρέπει να είναι υποχρεωτικά μουσουλμάνος. Ωστόσο οι θρησκευτικές μειονότητες στη Συρία έχουν τα ίδια δικαιώματα με τη μουσουλμανική πλειονότητα.

Για ορισμένες θρησκευτικές σέχτες σουνιτών, υπέρμαχες της ιδέας του πολέμου κατά του «άλλου», του «ξένου», όποιος κι αν είναι αυτός, η Αραβική κοσμικότητα και ισότητα μεταξύ των θρησκειών, είναι ασυμβίβαστα με τη Σαρία (τον ισλαμικό νόμο), προσβάλουν το Ισλάμ και κάνουν το κράτος της Συρίας πιο απεχθές ακόμα και από την «άθεα» ή «Χριστιανική» Ευρώπη.

Στη Συρία υπάρχουν όλα τα χριστιανικά δόγματα, Σουνίτες που είναι Άραβες, Κούρδοι, Τουρκομάνοι, μη-Άραβες χριστιανούς, όπως οι Αρμένιοι, οι Ασσύριοι ή Λεβαντίνοι, μουσουλμάνοι συγκρητιστές και επομένως αταξινόμητοι, όπως οι Αλαουίτες και οι Δρούζοι.

Ο θρησκευτικός παράγοντας.

Το συριακό καθεστώς έχει χαρακτηριστεί ως «αλαουίτικο» λόγω της θρησκευτικής καταγωγής του Basher al- Assad. Ωστόσο, το Γενικό Επιτελείο, η αστυνομία, οι διάφορες υπη-

ρεσίες πληροφοριών και τα μέλη της κυβέρνησης είναι στην μεγάλη τους πλειοψηφία Σουνίτες, όπως και ένα μεγάλο μέρος της αστικής τάξης.

Αν και σύμφωνα με τα παραπάνω, ο κρατικός μηχανισμός του κόμματος Μπάαθ σκιαγραφεί την εθνο-θρησκευτική διαφορετικότητα που επικρατεί στη Συρία, οι σαλαφιστές (υπερορθόδοξοι σουνίτες) διαδίδουν ότι τη χώρα την σφετερίζονται οι αλαουίτες, ο οποίοι, κατά τη γνώμη τους, είναι πράκτορες των σιιτών. Κατηγορούν τους σιίτες ότι είναι αρνητές (Rawafid), επειδή αρνούνται, μεταξύ άλλων, τη νομιμότητα του Χαλιφάτου, δηλαδή τη σουνίτικη κυβέρνηση υπεράσπισης των αρχών του Ισλάμ.

Υπάρχουν σημαντικές διαφορές μεταξύ σιιτών και αλαουιτών, τόσο στο θεολογικό δογματικό επίπεδο όσο και στο θρησκευτικό τελετουργικό. Συγκεκριμένα, οι αλαουίτες διαφοροποιούνται στο ότι πιστεύουν στη θεοποίηση του Αλή (εγγονού του Μωάμεθ), στο δόγμα της Αγίας Τριάδας, στη μετεμψύχωση και απορρίπτουν τη Σαρία.

Ο εθνικισμός.

Για τους σαλαφίτες η Συρία απλά δεν υπάρχει. Το όνομα αυτό, όπως και αυτό του Ιράκ, είναι ένα κατασκεύασμα των «άθεων». Στη γλώσσα των σαλαφιτών, που εμπνέεται από το Κοράνι, το Ιράκ ονομάζεται Bilad Rafidain (η Γη των δύο Ποταμών) και η Συρία, Bilad al-Cham (η γη της Χαμ).

Όποιος υιοθετεί τον εθνικισμό και μάχεται για την απελευθέρωση της χώρας του, διαπράττει αμάρτημα καθώς συνδέει τον ένα και αληθινό Θεό με την ιδέα του έθνους που είναι μία από τις πιο σοβαρές αμαρτίες. Παραβιάζει την αρχή της tawhid, τη μοναδικότητα του Θεού, και μόνο γι' αυτό αξίζει να πεθάνει.

Για αυτούς τους φανατικούς, ο μόνος αγώνας που εγκρίνει ο Αλλάχ είναι η τζιχάντ, ο πόλεμος που ονομάζεται «ιερός», και που γίνεται στο όνομά του, με στόχο την επέκταση του Ισλάμ.

Ως παράγωγο του αραβικού εθνικισμού, ο παναραβισμός, αυτή η προοδευτική ιδέα της ενότητας και της αλληλεγγύης μεταξύ των Αράβων, κατά μείζονα λόγο θεωρείται ιεροσυλία, αφού υπονομεύει την έννοια της "Umma", της μουσουλμανικής πατρίδας.

Επομένως, ο αγώνας που διεξάγεται αυτή τη στιγμή στο συριακό έδαφος συναντά αντιμέτωπες δύο τάσεις ασυμβίβαστες μεταξύ τους, τον παναραβισμό και τον πανισλαμισμό.

Οι «θυγατρικές» της Al Qaeda

Μέσα στο στρατόπεδο των Σουνιτών υπάρχουν ομάδες οι οποίες συνδέονται άμεσα με την al Qaeda όπως οι «Ισλαμιστές του Ιράκ και της Εγγύς Ανατολής» (Islamic State of Iraq and the Lavant - ISIL) και το «Μέτωπο αρωγής του πληθυσμού της Ανατολής» (Jabhat al-Nusrah), οι οποίες και οι δύο θεωρούνται από τις Ηνωμένες Πολιτείες και πολλούς άλλους ως «Ξένες Τρομοκρατικές Οργανώσεις» (Foreign Terrorist Organizations – FTOs).

Η ομάδα Jabhat al-Nusrah πρωτοεμφανίστηκε σε διάφορα ισλαμικά φόρουμ στις 24 του Ιανουαρίου 2012, ένα χρόνο μετά από την στιγμή που ξέσπασε η πρώτη εξέγερση εναντίων του καθεστώτος του Assad. Λόγω της θηριωδίας που επέδειξε στο πεδίο των συγκρούσεων καθώς και των δραματικών επιθέσεων αυτοκτονίας, η ομάδα προσέλκυσε υποστήριξη και στρατολόγησε πάρα πολλούς μαχητές με αποτέλεσμα να γίνει αυτό που πολλοί θεωρούν ως την πιο αποτελεσματική επαναστατική δύναμη.

Το όνομα της ομάδας φαίνεται πως είναι η σύντμηση του πλή-

ρους τίτλου «Jabhat Al Nusra li Ahl Al Sham min Mujahideen al Sham fi Sahat al Jihad», ή «Μέτωπο αρωγής του πληθυσμού της Ανατολής των Μουτζαχεντίν της Συρίας στους τόπους της Τζιχάντ».

Σύμφωνα με τους ειδικούς, ο όρος «τόποι της Τζιχάντ» υποδηλώνει ότι τα μέλη αυτής της ομάδας διεξάγουν ιερό πόλεμο και σε άλλα μέτωπα, όπως το Ιράκ.

Αυτό εξάλλου αποκαλύπτει ο αρχηγός της ομάδας, Abu Mohammed al Julani, σε βίντεο που κυκλοφόρησε στα μέσα Μαρτίου του 2012. Al Julani σημαίνει, από το Γκολάν, αυτός που κατάγεται από τα υψώματα του Γκολάν, μια ρητή αναφορά στη Συρία.

Η Jabhat Nusra υποστηρίζεται από ένα διάσημο σαλαφίτη, τον Abou Moundhir al Shanqiti. Ο τελευταίος εξέδωσε φετφά, καλώντας τους μουσουλμάνους να συ στρατευθούν με όσους σηκώνουν το λάβαρο του νόμου της Σαρία στη Συρία.

Οι «Ισλαμιστές του Ιράκ και της Εγγύς Ανατολής» (Islamic State of Iraq and the Lavant - ISIL) αποτελεί την τελευταία ενσάρκωση της al Qaeda στο Ιράκ, η οποία εμφανίστηκε μετά την εισβολή των ΗΠΑ στη χώρα αυτή. Από την στιγμή που οι ΗΠΑ αποχώρησαν, η ISIL συνέχισε την τρομοκρατική της δράση εναντίων της Ιρακινής κυβέρνησης, και επεκτείνοντας τον τομέα δράση της συμπερίλαβε και τη Συρία. Αυτό οδήγησε και στην υιοθέτηση του σημερινού ονόματός της. Η χρησιμοποίηση του όρου «Lavant» ή «Sham» στα Αραβικά, περικλείει όχι μόνο το σύγχρονο κράτος της Συρίας αλλά ακόμη του Λίβανου, της Ιορδανίας, της Παλαιστίνης και φυσικά του Ισραήλ.

Οι σύνδεσμοι της Al Qaeda και οι σκληροπυρηνικοί Σαλαφιστές που δεν συνδέονται με την Al Qaeda, αποτελούν το 30 με 50% περίπου των δυνάμεων των ανταρτών. Δεν υπάρχει

απόλυτη συμφωνία στα νούμερα και πρέπει να είμαστε προσεκτικοί σε αυτό το θέμα. Ο στρατός των ανταρτών/επαναστατών αποτελείται από περισσότερες από χίλιες ανεξάρτητες μονάδες. Αυτές ενώνονται σε μεγαλύτερους σχηματισμούς βάσει των θρησκευτικών και πολιτικών τους πεποιθήσεων και την αφοσίωσή τους σε μία από τις μεγάλες φατρίες της επανάστασης, αλλά τόσο οι αριθμοί τους όσο και η αφοσίωσή τους είναι πράγματα ρευστά. Οι ομάδες αυτές μπορούν να συνασπίζονται ή να διασπόνται. Μεμονωμένοι ηγέτες αποσπώνται από την φατρία τους για να δημιουργήσουν νέες ομάδες και αντίστοιχα οι μαχητές μεταφέρουν την αφοσίωσή τους από τη μία ομάδα στην άλλη. Με αυτή τη ρευστότητα, οι όποιες εκτιμήσεις είναι εφήμερες και τα σχέδια των επιχειρήσεων των ανταρτών δεν επεκτείνονται πέραν της μίας ημέρας.

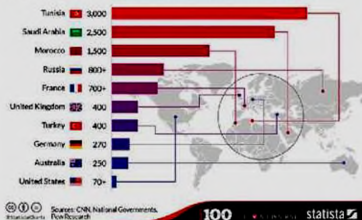
Ομοίως, η ανάλυση των τρομοκρατικών επιθέσεων μέσα από το υψηλό επίπεδο βίας στον εμφύλιο της Συρίας, είναι σχεδόν αδύνατο. Μπορούν να διακριθούν οι «μεγάλες» βομβιστικές επιθέσεις με αυτοκίνητα και η δολοφονία σημαντικών αξιωματούχων, αλλά τα περισσότερα φαινόμενα βίας που θα μπορούσαμε να εντάξουμε στη τρομοκρατία, χάνονται στην ομίχλη του πολέμου. Η βάση δεδομένων START του πανεπιστήμιου του Meriland έχει καταγράψει στη Συρία το 2012, 175 τρομοκρατικές επιθέσεις με 889 νεκρούς και αυτός ο αριθμός είναι συντηρητικός. Πόσο είναι το ποσοστό από τις 100.000 απώλειες του πολέμου που πέθαναν σε τρομοκρατικές επιθέσεις ή από ποια πλευρά, δεν μπορεί να υπολογιστεί.

Επί του παρόντος φαίνεται ότι οι τζιχαντιστές είναι η αιχμή του δόρατος της επανάστασης. Μερικοί αυτό το αποδίδουν στη σημαντική εξωτερική υποστήριξη που τους παρέχεται, σε αντίθεση με την υποστήριξη της Δύσης στους λιγότερο φανατικούς. Άλλοι πάλι αποδίδουν την αγριότητα των τζιχαντιστών στην ιδεολογία τους, ενώ υπάρχουν και αυτοί που θεωρούν ότι τα δυτικά ΜΜΕ υπερτιμούν το ρόλο των τζιχαντιστών στη προσπάθειά τους να βγάλουν ειδήσεις για μοχθηρές θηριωδίες των τζιχαντιστών χωρίς να μπορούν να επαληθεύσουν τα γεγονότα. Είναι πολύ δύσκολο να εξαχθεί ένα γενικό συμπέρασμα.

Αυτή τη στιγμή, η Συρία αποτελεί τη καλύτερη ευκαιρία της Al Qaeda να αποδείξει ότι παραμένει δυνατή και να εγκατα-

στήσει μια νέα βάση στη Μέση Ανατολή. Όσο περισσότερο διαρκούν οι συγκρούσεις, τόσο μεγαλώνει ο φόβος στις γειτονικές χώρες και στη Δύση, ότι στοιχεία εμπνευσμένα από την Al Qaeda μπορούν να εδραιώσουν τη θέση τους και να αποκτήσουν ένα νέο ορμητήριο/ προπύργιο από το οποίο θα συνεχίσουν τις τρομοκρατικές τους επιθέσεις κατά της Δύσης.

Παρά το γεγονός ότι η al Qaeda στην Αραβική Χερσόνησο, υιοθέτησε παρόμοιο ρόλο στην Υεμένη, η περίπτωση της Συρίας αποτελεί νέο έδαφος για την τρομοκρατική αυτή οργάνωση, της οποίας ο φανατισμός συνήθως έχει καταφέρει να αποξενώσει τους πληθυσμούς στο πλαίσιο της προσωρινής κυριαρχίας της. Η κεντρική ηγεσία της al Qaeda και οι συνεργάτες της στη Συρία, έχουν ορίσει ως μακροπρόθεσμο στόχο τους την εφαρμογή της Σαρίας σε όλο τον κόσμο.

Είναι πιθανό ότι στο μέλλον η al Qaeda θα ακολουθήσει το δρόμο της Hamas και της Hezbollah και θα προσπαθήσει να μεταπέσει και να μεταμορφωθεί από μια καθαρά τρομοκρατική σε μια πολύπλοκη πολιτική οργάνωση. Κατά κάποιο τρόπο, αυτό θα μπορούσε να καταστήσει πιο δύσκολη την αντιμετώπισή της, ωστόσο δεν παύει να είναι πιθανό. Τίθεται όμως το ερώτημα: Θα μπορούσαν οι τοπικοί τζιχαντιστές να απογαλακτιστούν από την al Qaeda και την παγκόσμια εκστρατεία τρομοκρατίας; Η ιστορία δείχνει το αντίθετο.

Οι ξένοι τζιχαντιστές, οι οποίοι πολεμούν στο πλευρό των ανταρτών στη Συρία, προκαλούν ανησυχία. Οι δυνάμεις των ανταρτών έχουν προσελκύσει μεταξύ 6.000 και 8.000 ξένους μαχητές, οι περισσότεροι από αυτούς από τις αραβικές χώρες. Υπάρχουν αναφορές ότι ένας μεγάλος αριθμός Τσετσένων καθώς και εθελοντές από το Πακιστάν βρίσκονται στο πλευρό των ανταρτών. Εκτιμάται δε, ότι πάνω 500 προέρχονται από δυτικές χώρες, κυρίως από το Ηνωμένο Βασίλειο και τη Γαλ-

λία. Οι αριθμοί αυτοί αναμφίβολα θα αυξηθούν όσο ο πόλεμος συνεχίζεται.

Μερικοί από τους τζιχαντιστές είναι αποφασισμένοι να πολεμήσουν, αλλά άλλοι, οι οποίοι δεν είναι λίγοι, φαίνεται να πήγαν στη Συρία όχι για να πολεμήσουν αλλά περισσότερο για να βγάλουν φωτογραφίες τον εαυτό τους στο πεδίο των μαχών και να επαίρονται στους φίλους τους πίσω στις πατρίδες τους στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Πολλοί από τους ξένους μαχητές εντάχθηκαν στη Jabhat al-Nusrah, αλλά τελευταία η ISIL κερδίζει συνεχώς δημοτικότητα και ανεβαίνει στα μάτια των μαχητών της Τζιχάντ σε διεθνές επίπεδο, οδηγώντας τους ξένους μαχητές προς την εν λόγω οργάνωση.

Η Ευρώπη ανησυχεί για το τι μπορεί να συμβεί όταν αυτοί οι μαχητές, οι περισσότεροι με στρατιωτική εκπαίδευση και την εμπειρία της μάχης, να επιστρέψουν πίσω στην πατρίδα τους και ενδεχομένως εμπλακούν σε τρομοκρατικές δραστηριότητες. Λόγω της εγγύτητας στην Ευρώπη και του μεγάλου αριθμού τους, οι ξένοι μαχητές της Συρίας θεωρείται ότι δημιουργούν ένα πολύ μεγαλύτερο πρόβλημα από αυτό που δημιούργησε η προηγούμενη γενιά των βετεράνων που επέστρεψαν από το Αφγανιστάν.

Αυτή τη στιγμή, κάποιοι στην Ευρώπη δεν μπορούν να δουν το δέλεαρ του εμφυλίου πολέμου της Συρίας για τους τζιχαντιστές ως κάτι κακό, μια απειλή. Δεν μπορούν να καταλάβουν ότι είναι δυνατόν μερικοί από αυτούς, ξεροκέφαλοι, επιπόλαιοι και άκρως επικίνδυνοι, θα μπορούσαν να δημιουργήσουν τεράστια προβλήματα με την επιστροφή τους στις χώρες τους στην Ευρώπη. Επιπλέον, οι ομάδες τζιχαντιστών της Συρίας δεν ενοχλούν τις δυτικές χώρες, όσο αυτές είναι αντίθετες στον Assad. Αυτή η συμπεριφορά ωστόσο, θα μπορούσε να αλλάξει αν η Δύση αλλάξει στάση, όσο αφορά στην υποστήριξη των

ανταρτών, ή οι υποστηριζόμενοι από τη Δύση αντάρτες κινηθούν εναντίον των μαχητών της Τζιχάντ κατά τη διάρκεια ενός μετα-Assad νέου εμφύλιου πολέμου.

Αυτό δεν είναι ένα άμεσο πρόβλημα, καθώς η ροή των στρατολογημένων πολεμούν εναντίων της Συρίας. Ωστόσο, μέλη της al Qaeda μπορεί να στρατολογήσουν άτομα από τις ομάδες των εθελοντών που φθάνουν στην περιοχή για να πολεμήσουν στο πλευρό των ανταρτών, για την πραγματοποίηση τρομοκρατικών ενεργειών στη Δύση. Υπενθυμίζουμε πως ο Muhammad Atta αρχικά πήγε ως εθελοντής να πολεμήσει στο Αφγανιστάν, αλλά στρατολογήθηκε από την al Qaeda προκειμένου να ηγηθεί της επιχείρησης της 11/9 στους Δίδυμους Πύργους.

Ο ρόλος της τρομοκρατίας στη σύγκρουση στη Συρία

Η όποια θεώρηση του ρόλου της τρομοκρατίας στη Συρία, δεν θα πρέπει να περιορίζεται στα στενά πλαίσια μίας επιτελικής εξέτασης. Η αντιπολίτευση/επαναστάτες, δεν φαίνονται να είναι ικανοί να εξελιχθούν από ένα κίνημα αντίστασης σε μια δύναμη ικανή να αντιπαρατεθεί με τις κυβερνητικές δυνάμεις σε ανοικτό πεδίο. Προς το παρόν η αντιπολίτευση είναι ικανή να αποκτήσει και να διατηρήσει τον έλεγχο σε μικρές πόλεις. Μπορούν ακόμα να διεισδύσουν στη περίμετρο μεγάλων πόλεων, αναγκάζοντας τις κυβερνητικές δυνάμεις να χρησιμοποιήσουν το αεροπορικό τους δυναμικό για να τους απομακρύνουν, προξενώντας με αυτό τον τρόπο κτυπήματα στον άμαχο πληθυσμό και παράπλευρες απώλειες. Οι επαναστάτες μπορούν να κάνουν θεαματικά τρομοκρατικά κτυπήματα, κυρίως μεγάλης κλίμακας βομβιστικές επιθέσεις, ώστε να αποκτήσουν προβολή και να δείξουν ότι η κυβέρνηση δεν είναι σε θέση να εγγυηθεί την ασφάλεια στους πολίτες, ελπίζοντας ότι οι ενέργειες αυτές θα δημιουργήσουν μια αστάθεια η οποία θα οδηγήσει είτε σε μία εκ των έσω αλλαγή στο καθεστώς, είτε σε μία εξωτερική παρέμβαση. Οι τζιχαντιστές είναι ειδικοί σε αυτές τις επιχειρήσεις, υιοθετώντας τακτικές που προκαλούν τις ευαισθησίες της Δύσης.

Από την άλλη πλευρά, η στρατηγική των Κυβερνητικών για την αντιμετώπισή των επαναστατών, είναι μια στρατηγική τρο-

μοκράτησης που χαρακτηρίζεται από τη στατική προστασία των μεγάλων κέντρων / πόλεων και των στρατηγικών γραμμών επικοινωνίας της Συρίας. Αυτό σημαίνει άμυνα στη Δαμασκό, την Aleppo και άλλες μεγάλες πόλεις, καθώς και σε εθνικά φίλιους θύλακες και στους κύριους δρόμους που τους ενώνουν.

Η εξουδετέρωση των ενόπλων δυνάμεων της Συρίας δεν θα μπορέσει να σταματήσει τις εχθροπραξίες και ούτε θα υπάρχει ένας εθνικός στρατός για να διατηρήσει στη συνέχεια τη τάξη. Αυτοί που θα επιζήσουν από τα εγκλήματα πολέμου θα είναι ανεπιθύμητοι σύμμαχοι. Αντίθετα, οι δυνάμεις κατοχής θα πρέπει να αντιμετωπίσουν μια πληθώρα αυτόνομων στρατιωτικών μορφωμάτων και εγκληματικών ομάδων τις οποίες θα πρέπει να εξουδετερώσουν και να αφοπλίσουν μια μία, ενώ συγχρόνως θα παρέχουν προστασία στις τοπικές κοινωνίες μέχρις ότου δημιουργηθούν νέοι οργανισμοί ασφάλειας.

Συμπεράσματα

Αυτό που ξεκίνησε ως επανάσταση εναντίων στο καθεστώς του Bashar al-Assad έχει μετατραπεί σε ένα φανατικό θρησκευτικό πόλεμο. Οι ίδιες βαθύτερες θρησκευτικές εντάσεις υπήρχαν και κατά τη διάρκεια του πολέμου στο Ιράκ αλλά η Συρία αντιπροσωπεύει ένα πιο πολύπλοκο μωσαϊκό από Σουνίτες, Σιίτες, Αλουίτες (μια Σιιτική αίρεση), Χριστιανούς, Κούρδους και άλλους. Με την κατάρρευση του κράτους, η αυτοπροστασία και η επιβίωση βασίζονται όλο και περισσότερο σε εθνικά και θρησκευτικά κριτήρια.

Ο εμφύλιος πόλεμος της Συρίας, έχει ήδη οξύνει τις θρησκευτικές εντάσεις στο Ιράκ και το Λίβανο και αυτό μεγαλώνει την πιθανότητα για μια μεγαλύτερη περιφερειακή σύρραξη με την διασπορά των φανατικών αυτών θρησκευτικών εντάσεων στις κοινωνίες της ευρύτερης περιοχής. Καθώς στη Συρία, μια με-

γαλύτερη περιφερειακή σύρραξη θα έχει πολλά επίπεδα – Σουνίτες εναντίων Σιιτών, τζιχαντιστές εναντίων των υπαρχόντων καθεστώτων, κοσμικές, Σιιτικές ή συντηρητικές μοναρχίες, Ιράν εναντίων Ιορδανίας, Τουρκίας και των βασιλείων του Κόλπου. Μπορούμε να μιλήσουμε για μια ανανέωση του ανταγωνισμού τύπου Ψυχρού Πολέμου. Με τον ένα τρόπο ή τον άλλον θα αντιμετωπίζουμε τις επιπτώσεις της σύρραξης της Συρίας για πολλά χρόνια.

Η τρομοκρατία στη Συρία είναι μια πραγματικότητα ορατή σε όλους ανεξάρτητα ποια πλευρά (κυβέρνηση ή αντάρτες) υποστηρίζει. Αν ανατρέξουμε στην ιστορία θα διαπιστώσουμε ότι το ντεμπούτο της έγινε πολύ πριν την αραβική άνοιξη.

Με τη συμμετοχή όλων των εθνοτήτων της περιοχής, οι τζιχαντιστές οι οποίοι δρουν στη Συρία δεν μπορεί να συνδεθούν στενά με μία και μόνο χώρα στην περιοχή. Η κατάσταση θα ξεφύγει καθόσον στις τάξεις τους υπάρχουν Σαουδάραβες, Ιορδανοί, Λίβυοι, αλλά και πολλοί Παλαιστίνιοι υπερσυντηρητικοί που απορρίπτουν την ιδέα ενός εθνικού απελευθερωτικού αγώνα στην Παλαιστίνη. Όλοι αυτοί τάσσονται υπέρ της στρατηγικής του θρησκευτικού πολέμου «κατά των Εβραίων και των Σταυροφόρων».

Πηγές

• Hassan Hassan, «Syria is now Saudi Arabia's Problem», Foreign Policy Magazine, 7/6/2013. Διαθέσιμο και ηλεκτρονικά στο στο http://www.foreignpolicy.com/articles/2013/06/06/syria_is_now_saudi_arabias_problem#sthash.N9WmcWhR.dpbs.

• Martin Chulov, «Syria conflict pits Shia against Sunni as Hezbollah says this is 'war we must win», εφημερίδα. The Guardian, 1/1/2014. Διαθέσιμο και ηλεκτρονικά στο http://www.theguardian.com/world/2014/jan/01/syria-shia-sunni-hezbollah-war

• Brian Michael Jenkins, the RAND Corporation, «The Role of Terrorism and Terror in Syria's Civil War», http://www.rand.org/pubs/testimonies/CT402.html

• Ken Sofer, «The Structure and Organization of the Syrian Opposition», Center for American Progress Report, 14/5/2013. Διαθέσιμο ηλεκτρονικά στο http://www.americanprogress.org/issues/security/report/2013/05/14/63221/the-structure-and-organization-of-the-syrian-opposition/

• Adam Withnall, «Israel and Lebanon exchange cross-border rocket and artillery fire in rare flare-up of violence», εφημερίδα The Independent, 29/12/2013. http://www.independent.co.uk/news/world/middle-east/israel-and-lebanon-exchange-crossborder-rocket-and-artillery-fire-in-rare-flareup-of-violence-9029128.html

• Alexander Wilner and Anthony H. Cordesman, «Iran and the gulf military balance», Center For Strategic and International Studies, 1/11/2011. http://csis.org/files/publication/111128_Iran_Gulf_Military_ Bal.pdf

Επιχείρηση εξάλειψης της απειλής του Ισλαμικού Κράτους (ISIS): Συνέπειες και οι ενδεχόμενες προκλήσεις

Στις 22 Σεπτεμβρίου 2014, οι αεροπορικές επιθέσεις εναντίον του Ισλαμικού Κράτους (ISIS), επεκτάθηκαν από το βόρειο Ιράκ, από όπου αρχικά είχαν ξεκινήσει, στη Συρία με μια συντονισμένη επίθεση η οποία περιλάμβανε 47 πυραύλους Tomahawk και σχεδόν 50 αεροσκάφη του συνασπισμού κρατών που τάχθηκαν εναντίον των τζιχντιστών. Οι υπερπτήσεις των αμερικανικών αεροσκαφών πάνω από τη Συρία στις 26 Αυγούστου 2014, έδειξαν ότι το παραπάνω χτύπημα στο Ισλαμικό Κράτος είχε σχεδιαστεί από καιρό.

Στην παραπάνω ενέργεια, πρέπει να τονισθούν δύο πράγματα τα οποία φανερώνουν τόσο τον σχεδιασμό του χτυπήματος, όσο και τον αντικειμενικό σκοπό αυτού: Πρώτον στα παραπάνω αεροπορικά χτυπήματα συμπεριελήφθησαν στόχοι της ομάδας Χορασάν (Khorasan Group), μια θυγατρική της al-Qaeda η οποία δεν έχει καμία σχέση με το Ισλαμικό Κράτος (ISIS) (παρακάτω θα εξετασθεί ο λόγος για τον οποίο έγινε αυτό). Δεύτερον, στην επιχείρηση αυτή συμμετείχαν πέντε αραβικά κράτη: Μπαχρέιν, Σαουδική Αραβία, Ηνωμένα Αραβι-

κά Εμιράτα, Ιορδανία και Κατάρ.

Συνεχίζοντας την ανάλυσή μας, στην προσπάθεια εξαγωγής συμπερασμάτων, τίθενται προς απάντηση τρία ερωτήματα:

α. Πού αποσκοπούσαν οι αεροπορικοί βομβαρδισμοί;

β. Ποιες οι ευρύτερες συνέπειές των βομβαρδισμών αυτών;

γ. Ποιες οι ενδεχόμενες προκλήσεις οι οποίες θα οδηγήσουν τις επιχειρήσεις εξάλειψης της απειλής του Ισλαμικού Κράτους (ISIS) στο επόμενο στάδιο.

Πού αποσκοπούσαν οι αεροπορικοί βομβαρδισμοί;

Οι πρωταρχικοί στόχοι της βομβιστικής επίθεσης στη Συρία ήταν τα κέντρα εκπαίδευσης του ISIS, στρατιωτικά οχήματα, κέντρα λήψεως αποφάσεων και εγκαταστάσεις ανεφοδιασμού. Όλα τα παραπάνω ήταν συγκεντρωμένα στην Raqqa, την de facto πρωτεύουσα του Ισλαμικού Κράτους.

Παρά το γεγονός ότι το Πεντάγωνο βρίσκεται ακόμη στη διαδικασία εκτίμησης του στρατηγικού αποτελέσματος και το μέγεθος της ζημιάς, τα οποία προκλήθηκαν από τα αεροπορικά χτυπήματα (battle damage assessment, BDA), αξιωματούχοι αναφέρουν ότι επιτεύχθηκε μέρος του στρατηγικού αντικειμενικού σκοπού. Σαφώς το κομμάτι αυτό του στρατηγικού αντικειμενικού σκοπού δεν εστιάζεται στις απώλειες των 70 – 90 μαχητών του Ισλαμικού Κράτους, αλλά κύριο στόχο έχει στο να προβληματίσει τους τζιχαντιστές, να τους φοβίσει και να μειώσει (αν όχι να μηδενίσει) τη θέλησή τους να συνεχίσουν τις γνωστές ανά τον κόσμο φρικαλεότητες που διαπράττουν. Αξίζει επίσης να σημειωθεί ότι στο παραπάνω αεροπορικό χτύπημα αναπτύχθηκε επιχειρησιακά για πρώτη φορά το αεροσκάφος F-22 Raptor.

Στο σημείο αυτό, είναι σημαντικό να γίνει διάκριση μεταξύ των «σκληρών στόχων» των αεροπορικών χτυπημάτων εναντίον του Ισλαμικού Κράτους (ISIS), από τους «μαλακούς» στόχους – πρόσωπα, μεγάλης αξίας που χαρακτηρίζουν τον παγκόσμιο πόλεμο κατά της διεθνούς τρομοκρατίας.

Σε αντίθεση με τα γνωστά «παραδοσιακά» δίκτυα τρομοκρατίας, το Ισλαμικό Κράτος (ISIS) έχει αποκτήσει και αποθηκεύσει σημαντικές ποσότητες συμβατικού στρατιωτικού εξοπλισμού, συμπεριλαμβανομένου και του αμερικανικού το οποίο εγκατέλειψε ο Ιρακινός στρατός κατά την άτακτη φυγή του στη θέα των τζιχαντιστών. Η καταστροφή αυτών των αποθεμάτων, των κέντρων εκπαίδευσης, καθώς και των αποθηκών πυρομαχικών, θα υποβαθμίσει σημαντικά την ικανότητα του ISIS να διεξάγει αποτελεσματικές στρατιωτικές επιχειρήσεις στο μέλλον.

Μετά την επίσημη ενημέρωση του Πενταγώνου σχετικά με τα αεροπορικά χτυπήματα στη Συρία, για πολλούς ίσως είναι ήταν η πρώτη φορά που άκουσαν για την περίφημη ομάδα Χορασάν (Khorasan Group). Η ομάδα αυτή αποτελείται από περίπου 50 βετεράνους της al-Qaeda, οι οποίοι έχουν ως αποστολή τη δημιουργία χάους στον ευρύτερο Συριακό εμφύλιο, προκειμένου να σχεδιαστούν επιθέσεις πέρα από τα όρια του Συριακού κράτους. Η απόφαση να συμπεριληφθούν και χτυπήματα εναντίον της ομάδας Χορασάν, κατά τη διάρκεια των αεροπορικών χτυπημάτων εναντίων του Ισλαμικού Κράτους (ISIS), βασίστηκε σε έγκυρες πληροφορίες των αμερικανικών αρχών για «επικείμενη» θεαματική τρομοκρατική επίθεση στις Η.Π.Α ή σε κράτος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, από την οργάνωση αυτή. Κατά τον βομβαρδισμό της 22ας Σεπτεμβρίου καταστράφηκαν οκτώ στόχοι της ομάδας Χορασάν (Khorasan Group).

Ποιες είναι οι ευρύτερες συνέπειες του βομβαρδισμού;

Η διεύρυνση της λίστας του συνασπισμού των κρατών τα οποία λάβανε μέρος στην εκστρατεία εναντίων του Ισλαμικού Κράτους (ISIS), καταδεικνύει την κατανόηση της διεθνής κοινότητας ότι από καιρό τώρα το Ισλαμικό Κράτος έχει καταργήσει τα διεθνή σύνορα προς όφελός του. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση ανώτερου Αμερικανού αξιωματούχου του Λευκού Οίκου στα ΜΜΕ στις 23 Σεπτεμβρίου 2014: «Πολεμάμε μια οργάνωση που λειτουργεί ανεξάρτητα από τα σύνορα και όταν

σχεδιάζουμε επιχειρήσεις εναντίων της πρέπει να το βλέπουμε υπό αυτό το πρίσμα.

Η πραγματοποίηση αυτών των αεροπορικών χτυπημάτων, δείχνει επίσης την έντονη και βαθιά επίγνωση της απειλής του Ισλαμικού Κράτους και την αναγκαιότητα εξάλειψής της. Ωστόσο, ακόμη και ένας συνασπισμός 26 κρατών, όπως αυτός που σχηματίσθηκε για την εξάλειψη του Ισλαμικού Κράτους, μπορεί να είναι αναποτελεσματικός και καταδικασμένος να αποτύχει αν παραμείνει μόνο στα χαρτιά και στις δεσμεύσεις. Για το λόγο αυτό το Πεντάγωνο είναι πολύ προσεκτικό στο να μην αποκαλύπτει ακριβώς σε ποιο κομμάτι της επιχείρησης ποιο κράτος εμπλέκεται, λέγοντας ότι αυτό αποτελεί ευθύνη του κράτους που συμμετέχει. Τα κράτη μέλη του συνασπισμού, ωστόσο, πρέπει να δηλώσουν την συμμετοχή τους στην προσπάθεια καταπολέμησης του Ισλαμικού Κράτους, στο βαθμό που αυτά νομίζουν, έτσι ώστε να απαλειφθεί η εντύπωση ότι η επιχείρηση καταπολέμησης διεξάγεται αποκλειστικά από τις Η.Π.Α. Η προβολή και η ενεργή συμμετοχή αυτών των χωρών θα είναι κρίσιμη τόσο στην εξάλειψη της απειλής όσο και στην αποφυγή επανεμφάνισή της.

Στο εσωτερικό των Η.Π.Α, υπάρχει πλέον ευρεία δημόσια στήριξη των χτυπημάτων ενάντια στο Ισλαμικό Κράτος (ISIS), πιθανόν από τον αντίκτυπο που είχαν στην αμερικανική κοινωνία τα βίντεο αποκεφαλισμού των James Foley και Steven Sotloff. Σε μια δημοσκόπηση των CBS News / New York Times, η οποία διεξήχθη 12 – 15 Σεπτεμβρίου το 79% των ερωτηθέντων απάντησε ότι το ISIS αποτελεί μείζονα απειλή, το 71% ότι οι αεροπορικές επιθέσεις εναντίων του ISIS στο Ιράκ ήταν επιβαλλόμενη υποχρέωση και τέλος το 69% επικροτούσε την επέκταση των επιθέσεων αυτών και στη Συρία.

Ποιες οι ενδεχόμενες προκλήσεις οι οποίες θα οδηγήσουν τις επιχειρήσεις εξάλειψης της απειλής του Ισλαμικού Κράτους (ISIS) στο επόμενο στάδιο;

Η προσπάθεια ενάντια στο Ισλαμικό Κράτος έχει πλέον επεκταθεί αρκετά ώστε να έχει σημαντική επίδραση στη συνεχιζόμενη συζήτηση, στο πλαίσιο των Ηνωμένων Εθνών, αναφορικά

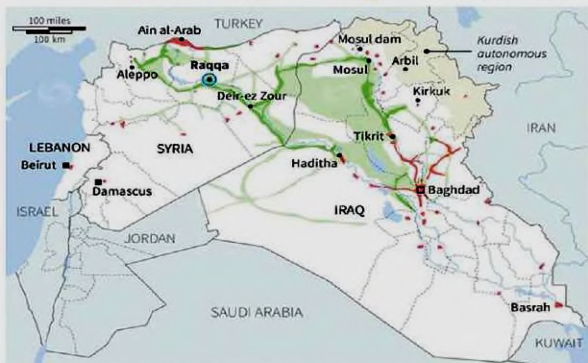
με την εξεύρεση των μέσων και της κατάλληλης χρηματοδότησης συνέχισης της προσπάθειας μέχρι την τελική εξάλειψη της απειλής. Παρά το γεγονός ότι το κόστος της επιχείρησης εναντίων του Ισλαμικού Κράτους (το οποίο κάλυπτε εξολοκλήρου οι Η.Π.Α) έφτανε, μέχρι τον περασμένο Αύγουστο, κατά μέσο όρο τα 7,5 εκατομμύρια δολάρια την ημέρα, τα πρόσφατα γεγονότα δείχνουν μια σημαντική κλιμάκωση. Για παράδειγμα, το κόστος του νέου πυραύλου Tomahawk ανέρχεται περίπου στο ποσό των 1,6 εκατομμύρια δολάρια. Ο Gordon Adams,

Airstrikes launched in Syria

The United States and several Gulf Arab allies have launched air and missile attacks on Islamic State targets in Syria, U.S. officials said.

Spread of Islamic State (IS) in Syria and Iraq

IS support zones · IS control zones · IS attack zones · Latest airstrikes by U.S./ally nations

Source: Institute for the Study of War. (Status as of September 10)

C. Inton, 23/09/2014 REUTERS

καθηγητής Εξωτερικής Πολιτικής στο American University, ειδικός στον προϋπολογισμό άμυνας, ανέφερε ότι το μηνιαίο κόστος συνέχισης της εκστρατείας ενάντια στο Ισλαμικό Κράτος (ISIS), θα ξεπερνούσε κατά πολύ το ποσό των 1,5 δις δολάρια.

Επιπρόσθετα, από τη στιγμή που η λίστα του συνασπισμού κρατών ενάντια του ISIS διευρυνθεί περεταίρω, είναι αναγκαίο να εξετασθεί και η νομοθεσία έγκρισης χρήσης βίας, στο πλαίσιο των Ηνωμένων Εθνών. Στις 22 Σεπτεμβρίου 2014, ο Λευκός

Οίκος απέστειλε στο Κογκρέσο δυο αιτήσεις πολεμικής δράσης (War Powers) προς έγκριση: μία για την δράση εναντίων του Ισλαμικού Κράτους (ISIS) και μία για τη δράση εναντίων της ομάδας Χορασάν (Khorasan Group). Μέχρι τώρα, ο στρατός των Η.Π.Α ενεργούσε εναντίων του Ισλαμικού Κράτους (ISIS) με βάση την «Εξουσιοδότηση για Χρήση της Στρατιωτικής Δύναμης» (AUMF) του 2001, που είχε δοθεί για την καταπολέμηση της Al-Qaeda και των θυγατρικών της. Από την στιγμή όμως που στην επιχείρηση συμμετέχουν και ξένα κράτη απαιτείται έγκριση ενεργειών με βάση το Διεθνές Δίκαιο στο πλαίσιο των Ηνωμένων Εθνών.

Τέλος, θα πρέπει να εξετασθεί κατά πόσο δύναται η συμμαχία των κρατών ενάντια στο Ισλαμικό Κράτος, να καταφέρει εκτός του να ανακόψει τις δραστηριότητες του ISIS, να προχωρήσει περεταίρω, στην πλήρη καταστροφή των δυνάμεων των τζιχαντιστών. Προκειμένου να επιτευχθεί αυτός ο ευρύτερος στρατηγικός αντικειμενικός σκοπός, απαιτείται κάθε συμμετέχων κράτος να προβεί στον δικό του οικονομικό σχεδιασμό και διάθεση των αναγκαίων μέσων προς την επίτευξη της αποστολής της πλήρους καταστροφής των τζιχαντιστών, σύμφωνα με τις δεσμεύσεις τις οποίες ανέλαβε προσχωρώντας στο συνασπισμό αυτό των κρατών εναντίων του Ισλαμικού Κράτους (ISIS).

Οι προσπάθειες αυτές της καταπολέμησης του ISIS, πρέπει να καθοδηγούνται ενεργά από τους ηγέτες της περιοχής την οποία λυμαίνονται οι τζιχαντιστές. Οι Ηνωμένες Πολιτείες, μπορούν να είναι σε θέση να υποστηρίξουν και να συντονίσουν την καταπολέμηση του Ισλαμικού Κράτους (ISIS), αλλά δεν μπορούν μονομερώς, ούτε αμιγώς με τα στρατιωτικά τους μέσα, να νικήσουν τους τρομοκράτες και να φέρουν διαρκή σταθερότητα στη περιοχή, χωρίς την ενεργή συμμετοχή των άλλων κρατών του συνασπισμού.

Πηγή: http://www.cfr.org

Αντιμετωπίζοντας τους τζιχαντιστές του ISIS

Η θρησκεία πολλές φορές αποτελεί τη σκανδάλη του φανατισμού. Τα όσα συμβαίνουν σήμερα στα διάφορα αναδυόμενα φονταμενταλιστικά κινήματα μαρτυρούν επιστροφή σε μεσαιωνικές θρησκευτικές ακρότητες. Τόσο στη Συρία όσο και στο Ιράκ εξακολουθούν να διαπράττονται εγκλήματα στο όνομα του Θεού, μέσα από τη διαστροφή των διαφόρων ιερών κειμένων για το θείο.

Οι «Ισλαμιστές του Ιράκ και της Εγγύς Ανατολής» (Islamic State of Iraq and the Lavant - ISIL) αποτελούν την τελευταία ενσάρκωση της al Qaeda στη Μέση Ανατολή, οι οποίοι εμφανίστηκαν μετά την εισβολή των ΗΠΑ στο Ιράκ. Από την στιγμή που οι ΗΠΑ αποχώρησαν, η ISIL συνέχισε την τρομοκρατική τους δράση εναντίων της Ιρακινής κυβέρνησης, και επεκτείνοντας τον τομέα δράση της συμπερίλαβε και τη Συρία. Αυτό οδήγησε και στην υιοθέτηση του αρχικού ονόματός της οργάνωσης. Η χρησιμοποίηση του όρου «Lavant» ή «Sham» στα Αραβικά, περικλείει όχι μόνο το σύγχρονο κράτος της Συρίας αλλά ακόμη του Λίβανου, της Ιορδανίας, της Παλαιστίνης και φυσικά του Ισραήλ.

Η εξέγερση στη Συρία απέτυχε να ανατρέψει το καθεστώς Άσαντ και να δημιουργήσει μια δημοκρατική κυβέρνηση - ένα

από τα βασικά αιτήματα των διαδηλώσεων του 2011 που επίσπευσαν τον αναμενόμενο εμφύλιο πόλεμο. Οι θρησκευτικές και πολιτικές διαφοροποιήσεις καθώς και οι αποσχίσεις μεταξύ των διαφόρων ομάδων, οδήγησαν σε μια κατάσταση πολέμου κατά την οποία οι κοσμικές και μετριοπαθείς ομάδες πολεμούν κατά των ριζοσπαστών ισλαμιστών, οι ισλαμιστές εναντίον των Κούρδων και η Συριακή κυβέρνηση ενάντια σε όλους. Η κατάσταση αυτή αποδυνάμωσε τους αντάρτες και τους οδήγησε στο να ηττηθούν. Επιπλέον, ο αυξανόμενος ρόλος της στοιχείων Τζιχάντ, με τον αριθμό των μελών τους να αυξάνεται με την πρόσληψη ξένων μαχητών και με τις αποστασίες από άλλες ομάδες ανταρτών, όχι μόνο έχει διχάσει το κίνημα των ανταρτών αλλά έχει επίσης αποθαρρύνει και τις κυβερνήσεις της Δύσης, που αντιτίθενται στον Assad στο να παρέχουν σημαντική στρατιωτική υποστήριξη.

Ωστόσο, οι φανατικοί ριζοσπάστες του Ισλαμικού Κράτους (IS) προχωρούν ακάθεκτα, προσθέτοντας μεγάλες περιοχές κάτω από τον έλεγχο του θρησκευτικού τους καθεστώτος. Επιπλέον, η επιτυχία τους στη Συρία έχει οδηγήσει σε μια άνευ προηγουμένου επίθεση στο Ιράκ, όπου στις 10 Ιουνίου του 2014 κατέλαβαν την πόλη της Μουσούλης στο βόρειο Ιράκ. Αυτή η στρατιωτική επιτυχία των ισλαμιστών αποσταθεροποίησε την περιοχή, φέρνοντάς την στα πρόθυρα της διεθνούς σύγκρουσης. Ενώ στον συριακό εμφύλιο πόλεμο εμπλέκονται κυρίως Σύριοι και ισλαμιστές μαχητές από όλο τον κόσμο, και σε κάποιο βαθμό η Τουρκία, η διάδοση του πολέμου στο Ιράκ φέρνει στο προσκήνιο το Ιράν τόσο ως αυτόκλητο προστάτη των σιιτών, όσο και υποστηρικτή της κυβέρνησης του Ιράκ.

Ως εκ τούτου, η σημερινή κατάσταση στην περιοχή περιλαμβάνει μια εξαιρετικά ετερογενή συγκέντρωση στρατηγικά δρώντων «παικτών», οι οποίοι ενεργούν σύμφωνα με τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις τους στις περιοχές της ευρύτερης Μέσης Ανατολής.

Πρώτον, υπάρχουν φανατικοί του Ισλαμικού Κράτους (IS), οι οποίοι επιδιώκουν να δημιουργήσουν ένα ριζοσπαστικό θρησκευτικό καθεστώς στην Συρία και το Ιράκ και ενεργούν με τη μεγαλύτερη δυνατή βιαιότητα κατά των μη σουνιτών.

Δεύτερον, υπάρχουν οι κυβερνήσεις της Συρίας και του Ιράκ, οι οποίες φαίνονται ανίκανες να ελέγξουν τα τραγικά γεγονότα και τις βιαιοπραγίες των φανατικών ισλαμιστών που λαμβά-

νουν χώρα στο έδαφος των χωρών τους.

Τρίτον, υπάρχει η ιρανική κυβέρνηση, η οποία είναι παραδοσιακά σύμμαχος τόσο του καθεστώτος Assad στη Συρία, όσο και των σιιτών που κυριαρχούν στη κυβέρνηση του Ιράκ.

Τέταρτον, υπάρχει η Τουρκία, η οποία λόγω του ότι μοιράζεται σύνορα με τη Συρία και το Ιράκ, εμπλέκεται άμεσα και στις δύο συγκρούσεις, στις εν λόγω χώρες, με την ανάπτυξη στρατιωτικών δυνάμεων και ανάληψη επιχειρήσεων μικρής κλίμακας και στις δύο περιοχές. Η Τουρκία ενώ είναι εχθρική προς το καθεστώς Assad, διατηρεί ωστόσο σχετικά καλές σχέσεις με την κυβέρνηση του Ιράν.

Τελευταίος αλλά όχι ασήμαντος «παίκτης» είναι οι Κούρδοι, οι οποίοι οχυρωμένοι στα βόρεια σύνορα, εμπλέκονται σε σφοδρές μάχες με το Ισλαμικό Κράτος στη Συρία. Επιπρόσθετα, έχουν αποκτήσει τον έλεγχο μεγάλων τμημάτων του βόρειου Ιράκ, συμπεριλαμβανομένης της πόλης του Κιρκούκ, όπου κατάφεραν να δημιουργήσουν ένα σχεδόν ανεξάρτητο κράτος, ένα αυτόνομο Κουρδιστάν στην περιοχή αυτή.

Τα τρία σενάρια

Παρατηρώντας τις τελευταίες εξελίξεις στις παραπάνω περιοχές, διαπιστώνει κανείς ότι υπάρχει μια σιωπηρή άτυπη συμφωνία μεταξύ των τελευταίων τεσσάρων παραγόντων, οι οποίοι κανείς τους δεν θέλει να αφήσει τους ριζοσπάστες του Ισλαμικού Κράτους να καθιερώσουν το καθεστώς τους.

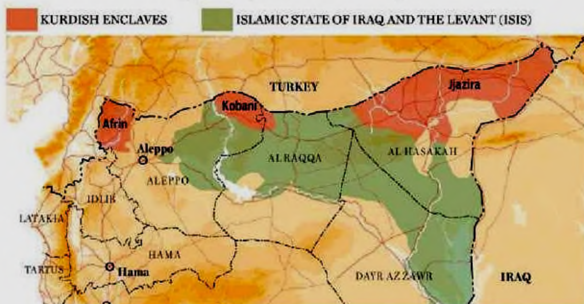
Δεδομένης της δυναμικής μεταξύ όλων των δρώντων παραγόντων, τρία βασικά σενάρια θα μπορούσαν να συμβούν στην ευρύτερη περιοχή. Αυτά βασίζονται κυρίως, σε ό,τι είναι γνωστό μέχρι τώρα και σε ό,τι μπορεί να εκτιμηθεί από την εφαρμοζόμενη περιφερειακή στρατηγική του Ιράν, τις ενέργειες

τόσο της ιρακινής κυβέρνησης, όσο της κουρδικής αυτόνομης κυβέρνησης στο Ιράκ, καθώς και από τις επιδιώξεις των κυβερνήσεων της Τουρκίας, των ΗΠΑ και του Ισραήλ.

α. Το Κουρδικό σενάριο.

Οι Κούρδοι στο Ιράκ έχουν πρωταρχικό ενδιαφέρον στην καταπολέμηση του Ισλαμικού Κράτους (IS). Πρώτον θα πρέπει να υπερασπιστούν την πατρίδα τους καθώς και την αυτονομία που απέκτησαν μόλις πριν από μια δεκαετία.

Δεύτερον, για καθαρά ιδεολογικούς λόγους. Η κουρδική ηγεσία αποτελείται σε μεγάλο βαθμό από την λεγόμενη κοσμική αριστερά. Το μεγάλο τους πλεονέκτημα είναι οι πολύ έμπειροι μαχητές, οι επονομαζόμενοι Peshmerga. Πρόκειται για πεπειραμένους μαχητές που γνωρίζουν άριστα το ανάγλυφο της περιοχής. Με όπλα και υλικοτεχνική υποστήριξη που παρέχεται από τις ΗΠΑ και, ενδεχομένως σε αυτή τη φάση όσο παράξενο και αν ακούγεται, την Τουρκία, θα μπορούσαν να δημιουργή-

σουν ένα βόρειο μέτωπο ενάντια στους ριζοσπάστες ισλαμιστές του IS. Αυτό θα είχε αποτέλεσμα αφενός την ανακούφιση των ιρακινών δυνάμεων στο νότιο τμήμα της χώρας, αφετέρου θα ανάγκαζαν το Ισλαμικό Κράτος (IS) να διαιρέσει τις σχετικά μικρές δυνάμεις του.

Ενώ το συμφέρον των ΗΠΑ εστιάζεται φανερά στην παρεμπόδιση της επέκτασης του IS, το ενδιαφέρον της Τουρκίας για την υποστήριξη των Κούρδων του βορείου Ιράκ δεν είναι προφανής. Παρά τις συγκρούσεις του παρελθόντος, οι δύο

πλευρές, κούρδοι και τούρκοι, τα τελευταία χρόνια έχουν βελτιώσει κατά πολύ τις σχέσεις τους. Αυτή η βελτίωση των σχέσεων, φαίνεται ξεκάθαρα από τους συνεχώς αυξανόμενους οικονομικούς δεσμούς μεταξύ της Τουρκίας και της αυτόνομης περιφέρειας του Κουρδιστάν.

Η τουρκική υποστήριξη των Κούρδων του βορείου Ιράκ, θα ανακουφίσει την Τουρκία από την άμεση εμπλοκή της στον πόλεμο κατά των δυνάμεων του IS και θα μπορούσε επίσης να αποτελέσει μια κατάλληλη πολιτική στρατηγική για να κατευνάσει τους Κούρδους στο εσωτερικό της. Επιπλέον, η κίνηση αυτή θα ενισχύσει την κουρδική παράταξη στο συριακό εμφύλιο πόλεμο.

Ωστόσο, αυτό το σενάριο έχει δύο κύριους ανασταλτικούς παράγοντες.

Πρώτον, το Ιράν θα μπορούσε να έχει σοβαρές αντιρρήσεις για μια τέτοια πορεία δράσης και ο λόγος είναι προφανής. Μια επιτυχής εδραίωση και δημιουργία ενός κουρδικού κράτους στο Ιράκ θα μπορούσε να έχει δυσμενή επίπτωση στην εσωτερική σταθερότητα της χώρας και να επηρέαζε την δική του κουρδική μειονότητα, η οποία αποτελεί σχεδόν το 10% του συνόλου του πληθυσμού της χώρας και είναι επικεντρωμένη στη βόρειο-δυτική περιοχή στα σύνορα με την Τουρκία και το Ιράκ.

Ο δεύτερος ανασταλτικός παράγοντας θα μπορούσε να είναι ο παλιός φόβος της τουρκικής ελίτ ότι μια επιτυχής δημιουργία κουρδικού κράτους στο βόρειο Ιράκ, θα ενδυνάμωνε τις επιθυμίες των Κούρδων στο εσωτερικό για ανεξαρτησία από την Τουρκία.

β. Το Ιρανικό σενάριο.

Το δεύτερο σενάριο θα ήταν μια ευρείας κλίμακας επέμβασης στο βόρειο Ιράκ από το Ιράν, με την σύμφωνη γνώμη της ιρακινής κυβέρνησης. Ο Ιρανός πρόεδρος Hassan Rohani, έχει ήδη προσφέρει μια τέτοια βοήθεια και η κυβέρνηση του Ιράκ, γνωρίζει ότι οι δικές της ένοπλες δυνάμεις δεν είναι σε θέση να αποκτήσουν ξανά τον έλεγχο των εδαφών τα οποία κατέχονται από τους ριζοσπάστες ισλαμιστές του IS.

Το Ιράν με τον τρόπο αυτό θα μπορούσε να ενισχύσει περαιτέρω τη θέση του, ως κυρίαρχη δύναμη στη Μέση Ανατολή και να σταθεροποιήσει τη συμμαχία του με το καθεστώς της Βα-

γδάτης. Ένα επιπλέον σίγουρο αποτέλεσμα της επέμβασης του Ιράν στο βόρειο Ιράκ, θα ήταν η αποφασιστική αποδυνάμωση των δυνάμεων του IS, που επηρεάζουν το συριακό εμφύλιο πόλεμο και, ενδεχομένως, τη σταθεροποίηση του καθεστώτος του Assad, βασικό σύμμαχο του Ιράν.

Το σενάριο αυτό όμως, βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με τα συμφέροντα των ΗΠΑ, οι οποίες δεν επιθυμούν και φοβούνται ένα ισχυρό Ιράν στη Μέση Ανατολή. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ, ωστόσο, θα μπορούσε να είναι ανοικτή στη συνεργασία με το Ιράν, καθώς οι πρόσφατες εξελίξεις δείχνουν ότι οι φανατικοί ισλαμιστές του IS αποτελούν κοινό τους εχθρό.

Επιπλέον, μια ευρείας κλίμακας ιρανική παρέμβαση θα μπορούσε επίσης να εγείρει τους φόβους του Ισραήλ, το οποίο ανησυχεί σοβαρά σε κάθε ιρανική εξωτερική δραστηριότητα και εμπλοκή.

Αυτό που φαίνεται πιο πιθανότερο από μια ευρείας κλίμακας επέμβασης του Ιράν στο βόρειο Ιράκ, είναι η υιοθέτηση μιας στρατηγικής η οποία θα βασίζεται σε αεροπορικούς βομβαρδισμούς βασικών στρατηγικών στόχων, σε συνδυασμό με περιορισμένες δραστηριότητες από τις ιρανικές ένοπλες δυνάμεις.

γ. Σενάριο Τουρκικών στρατιωτικών επιχειρήσεων περιορισμένης κλίμακας.

Το τρίτο σενάριο εμπλέκει κυρίως την Τουρκία, αλλά θα μπορούσε να επηρεάσει επίσης και τους συμμάχους της στο ΝΑΤΟ.

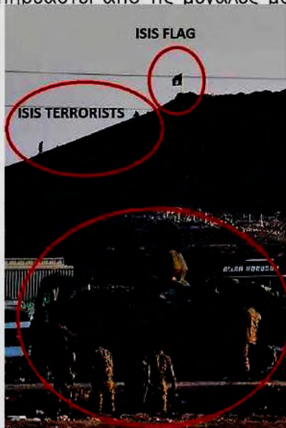
Η Τουρκία, η οποία είχε εμπλακεί σε περιορισμένης κλίμακας στρατιωτικές επιχειρήσεις ειδικών δυνάμεων στο βόρειο Ιράκ το 2008, θα μπορούσε να αποφασίσει να αναλάβει έναν πιο ενεργό ρόλο στην κρίση.

Μετά την απαγωγή του προσωπικού του τουρκικού προξενείου, από τους μαχητές του Ισλαμικού Κράτους (IS) στη Μουσού-

λη στις 11 Ιουνίου 2014, η Τουρκία θα μπορούσε να αισθανθεί την ανάγκη να παρέμβει. Η Τουρκία, έχει ζωτικά συμφέροντα σε ένα σχετικά σταθερό Ιράκ, ιδίως ενόψει της κατάστασης στη Συρία και το ρόλο των Κούρδων στο βόρειο Ιράκ. Η τουρκική ηγεσία ούτε επιθυμεί το καθεστώς του Assad, ούτε μπορεί να αντέξει οικονομικά να έχει το IS κυρίαρχο στα σύνορά τους με τη Συρία.

Ωστόσο, η επέμβαση και ισχυροποίηση των τουρκικών δυνάμεων στο Ιράκ, θα ενισχύσει κατάσταση του IS στη Συρία, γιατί αυτό θα δημιουργήσει ένα ασφαλές καταφύγιο για τους ριζοσπάστες ισλαμιστές μαχητές των παραμεθόριων περιοχών της Συρίας και του Ιράκ.

Περαιτέρω, η Τουρκία θα επηρεαστεί από τις μεγάλες μάζες των προσφύγων από το βόρειο Ιράκ, κυρίως από τις κουρδικές περιοχές, πέραν των Σύριων προσφύγων τους οποίους εξακολουθεί να δέχεται στο έδαφός της. Αυτό θα οδηγούσε στο δίλημμα για την τουρκική κυβέρνηση κατά πόσο θα μπορούσε να ανταπεξέλθει οικονομικά για την κάλυψη των απαιτήσεων της περίθαλψης αυτού του μεγάλου αριθμού προσφύγων.

Τελευταίο, αλλά όχι λιγότερο σημαντικό, χωρίς τη στρατιωτική και οικονομική υποστήριξη, οι Κούρδοι μαχητές θα μπορούσαν να θεωρήσουν την νοτιοανατολική Τουρκία ως ένα βολικό καταφύγιο επιβίωσης, κάτι το οποίο θα αποσταθεροποιούσε την ειρηνευτική διαδικασία μεταξύ της τουρκικής κυβέρνησης και των Κούρδων, που με τόσο κόπο και προβλήματα έχει ξεκινήσει.

Η Τουρκία είναι, σε αυτό το σενάριο, ενδέχεται να επιλέξει τις αεροπορικές επιδρομές σε στρατηγικούς στόχους σε συνδυασμό με περιορισμένες στρατιωτικές επιχειρήσεις ειδικών δυνάμεων στο βόρειο Ιράκ προς εξασφάλιση της Μουσούλης και άλλων ζωτικών σημείων. Το ΝΑΤΟ θα μπορούσε να παρέ-

χει πληροφορίες και υλικοτεχνική υποστήριξη στις επιχειρήσεις αυτές.

Φυσικά, αυτά τα τρία σενάρια είναι καθαρά υποθετικά, αλλά βασίζονται στις τρέχουσες εξελίξεις και την προηγούμενη συμπεριφορά των εμπλεκόμενων μερών. Η ίδρυση ενός status quo, αν και ανεπιθύμητη μεταξύ όλων των μερών, θα μπορούσε να είναι δυνατή.

Το πρώτο σενάριο, αξιοποιώντας τις εμπειρίες και τις ικανότητες των κούρδων μαχητών Peshmerga θα μπορούσε να αποδυναμώσει το Ισλαμικό Κράτος (IS) στο Ιράκ και μακροπρόθεσμα στη Συρία, καθώς είναι προτιμότερο, επειδή θα μπορούσε να εφαρμοσθεί χωρίς τη χρήση πρόσθετων στρατιωτικών δυνάμεων επί του εδάφους.

Το ιρανικό σενάριο της περιορισμένης επέμβασης στο βόρειο Ιράκ δεν θα ήταν απίθανο να εφαρμοσθεί αυτό το έτος, αν οι δυνάμεις του IS καταφέρουν να κρατήσουν τις περιοχές που βρίσκονται υπό τον έλεγχό τους.

Το τουρκικό σενάριο είναι θα μπορούσε να λάβει χώρα αν η Τουρκία θεωρήσει ότι το Ισλαμικό Κράτος συνιστά άμεση απειλή από το ιρακινό έδαφος για την επικράτειά της, αλλά με την κατάσταση που διαμορφώνεται στη Συρία, η Τουρκία μάλλον είναι πιθανότερο να απόσχει από κάθε στρατιωτική δράση εκτός των συνόρων της.

Το ποιο σενάριο από τα παραπάνω θα εφαρμοσθεί δεν έχει μεγάλη σημασία. Εκείνο που μετρά και το γνωρίζουν πολύ καλά όλοι οι παραπάνω δρώντες στρατηγικοί «παίκτες» της περιοχής, είναι ότι πρέπει με κάθε θυσία να αντιμετωπισθεί η απειλή του Ισλαμικού Κράτους. Ο θεμελιώδης κίνδυνος ενός τελικού ιερού πολέμου στη Μέση Ανατολή ενέκειτο στην επικράτηση των φονταμενταλιστών ισλαμιστών που θα ήταν οπλισμένοι με τεχνολογία της Δύσης, πυραύλους και χημικά όπλα.

Πηγές

http://www.aljazeera.com/

http://www.bbc.com

http://www.theguardian.com

http://www.securityobserver.org

Ο στρατηγικός προσανατολισμός, οι τεχνικές στρατολόγησης και η προπαγάνδα του Ισλαμικού Κράτους (ISIS)

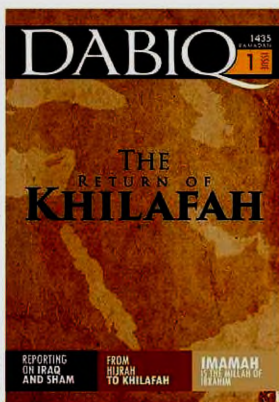

Την πρώτη ημέρα του Ραμαζανιού (28 Ιουνίου) του τρέχοντος έτους, η τρομοκρατική οργάνωση του Ισλαμικού Κράτους στο Ιράκ και τη Συρία (ISIS), ανακήρυξε την ίδρυση του νέου ισλαμικού κράτους και του νέου χαλιφάτου (Khilafah). Για την περίσταση, ο αρχηγός του ISIS Abu Bakr al-Baghdadi, ανακαλώντας τον εαυτό του χαλίφη Ιμπραήμ, βγήκε από το μέρος όπου κρυβόταν προκειμένου να κηρύξει στη Μουσούλη το τι πρέπει να περιμένουμε από το νέο αυτό κράτος και κατόπιν έσπευσε πάλι να κρυφτεί.

Με την δημοσίευση του πρώτου τεύχους του επίσημου περιοδικού του Ισλαμικού Κράτους, Dabiq, η ηγεσία του ISIS, προχώρησε σε περαιτέρω λεπτομέρειες σχετικά με τον στρατηγικό προσανατολισμό του νέου αυτού ισλαμικού κράτους, τις τεχνικές στρατολόγησης νέων μαχητών, την πολιτικο-στρατιωτική στρατηγική, τις φυλετικές συμμαχίες, καθώς και γιατί πρέπει να είναι βάσιμες οι ανησυχίες της Σαουδικής Αραβίας, ότι θα αποτελέσει τον επόμενο μελλοντικό στόχο του ισλαμικού κρά-

τους.

Το παραπάνω αυτό περιοδικό, δημοσιευμένο σε διάφορες ευρωπαϊκές γλώσσες, συμπεριλαμβανομένης και της αγγλικής, αποσκοπεί σε πολλούς στόχους. Πρώτος σκοπός της έκδοσής του είναι να καλέσει όλους τους Μουσουλμάνους να έρθουν να βοηθήσουν στο έργο του νέου χαλίφη.

Στη συνέχεια, το περιοδικό, το οποίο αποτελείται από 50 ζωντανές σελίδες με έγχρωμες εικόνες, σχήματα και έντεχνα κατασκευασμένο κείμενο, αφηγείται την ιστορία του Ισλαμικού Κράτους, την επιτυχία του να κερδίσει την υποστήριξη των φυλών της Συρίας, περιγράφει την επιτυχία των πρόσφατων στρατιωτικών επιχειρήσεων και απεικονίζει γραφικά τις αγριότητες που διαπράχθηκαν από τους «δυτικά» υποκινούμενους εχθρούς.

Χρησιμοποιώντας αποσπάσματα κλασικών ισλαμικών κειμένων προσπαθεί να εξηγήσει και να αιτιολογήσει τη φύση και την οργάνωση του χαλιφάτου, τις προθέσεις του, τη νομιμότητα και την πολιτική και θρησκευτική εξουσία του πάνω σε όλους τους Μουσουλμάνους.

Ένας άλλος σημαντικός σκοπός του περιοδικού Dabiq, στην υπηρεσία της στρατολόγησης, είναι να καθιερώσει ότι το Ισλαμικό Κράτος αποτελεί το «κοσμικό» πεπρωμένο, που αναφέρεται τόσο στην κλασική παράδοση του Προφήτη Μοχάμεντ, όσο και στις προφητείες οι οποίες αναφέρονται στη βιβλιογραφία του σαλαφιστικού Jihad. Το στρατηγικό τμήμα του μηνύματος αυτού, προορίζεται στο να πείσει και να εμπνεύσει τους νέους πολεμιστές να έρθουν και να ενταχθούν στον αγώνα στο πλευρό των τζιχαντιστών του ισλαμικού κράτους.

Η στρατηγική των τζιχαντιστών δεν αποσκοπεί στο να λύσει το φάσμα των προκλήσεων που αντιμετωπίζει το ισλαμικό κρά-

τος, αλλά μάλλον στο να προσελκύσει περισσότερους νέους οπαδούς, καθώς και να αποδείξει ότι ο χαλίφης al-Baghdadi και οι σύμβουλοί του έχουν αναπτύξει ένα σοβαρό σχέδιο, εδραίωσης και επέκτασης του νέου κράτους. Είναι πολύ σημαντικό για τις Δυτικές χώρες, σύμφωνα με το περιοδικό Debiq, να εκτιμήσουν τον κίνδυνο που θα αντιμετωπίσουν, εάν προσπαθήσουν να εμποδίσουν αυτό το νέο κίνημα, παρά τις προφανείς αδυναμίες που πρόσκαιρα παρουσιάζει.

Εξετάζοντας το ISIS από την ίδρυσή του μέχρι τώρα διαπιστώνουμε ότι για το ισλαμικό κράτος το δύσκολο κομμάτι αρχίζει μόλις τώρα. Πριν την ανακήρυξή του σε χαλιφάτο, το ISIS ως τρομοκρατική οργάνωση, σάρωσε τους Σουνίτες του Ιράκ, υιοθετώντας μια στρατηγική η οποία βασιζόταν στην τρομοκρατία και στις τακτικές ανταρτών, παρενοχλώντας, αποσπώντας την προσοχή και εξαντλώντας την κεντρική κυβέρνηση.

Στα βόρεια, οι αποδιοργανωμένες και αποθαρρημένες ιρακινές ένοπλες δυνάμεις στη Μουσούλη, πανικοβλήθηκαν μόνο και μόνο με την σκέψη συνάντησης του φαντάσματος του ISIS. Οι φυλές στην βόρεια αυτή περιοχή, μετατράπηκαν σε αυτό που ο Κλάουζεβιτς αναφέρει ως levee en masse (εξοπλισμός του λαού και συμμετοχή στην επανάσταση), με τον ISIS να έχει τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Αρχικά, η ηγεσία των βόρειων φυλών δεν ακολούθησε την ιδεολογία της τρομοκρατικής οργάνωσης του ISIS, αλλά τώρα ως πραγματικό κράτος, το Ισλαμικό Κράτος χρησιμεύει ως ο καλύτερα οργανωμένος και να χρηματοδοτούμενος «εχθρός του εχθρού μου», τόσο στο Ιράκ όσο και στη Συρία. Το νέο αυτό κράτος διαθέτει επίσης, τα απαραίτητα χρήματα και όπλα, για να απαλλάξει από τους εχθρούς τους, όσους είναι πρόθυμοι να ακολουθήσουν αυτά που πρεσβεύει και να ενταχθούν σε αυτό.

Οι τζιχαντιστές του ισλαμικού κράτους έχουν αντιληφθεί ότι ο χρόνος λειτουργεί εις βάρος τους. Άλλοι τζιχαντιστές, εκτός του Ισλαμικού Κράτους, είναι αποφασισμένοι να εμποδίσουν την επιτυχία και την εδραίωσή του. Επιπλέον, η διοικητική διαχείριση του εδάφους απαιτεί ένα διαφορετικό σύνολο δεξιοτήτων και ενεργειών από αυτό που απαιτούσε η κατάκτησή του. Από την άλλη πλευρά, τα στελέχη των ανταρτών του Ισλαμικού Κράτους και η ηγεσία του, έχοντας πραγματική εμπειρία τόσο

από το Ιράκ όσο και από τη Συρία, γνωρίζουν ότι μια ξαφνική επιτυχία συχνά ακολουθείται από ξαφνική αποτυχία. Ωστόσο, η ικανότητα των ηγετών του ISIS να κατανοήσουν την πραγματικότητα αυτή και να προσαρμοστούν στις προκλήσεις που έρχονται, δεν πρέπει να υποτιμάται.

Εκτός από τη δική τους πολεμική εμπειρία, οι ηγέτες του ισλαμικού κράτους, αν και είναι επιλεκτικά επηρεασμένοι από την εκτεταμένη αραβική λογοτεχνία στην παγκόσμια θεωρία του τζιχάντ, γνωρίζουν ότι πρέπει να μάθουν το πολιτικό παιχνίδι σε αυτό το νέο περιβάλλον και να κάνουν χρήση των βέλτιστων πρακτικών σε θέματα δημοσίων σχέσεων, οι οποίες τους έχουν υπηρετήσει καλά, παρά την τρομακτική βία που προκάλεσαν σε όλους εκείνους που θεώρησαν ως εχθρούς.

Έχοντας αυτά κατά νου, η έκδοση του πρώτου τεύχους του επίσημου περιοδικού Dabiq, με τίτλο «Η επιστροφή του Χαλιφάτου», αποτελεί την πιο σημαντική από όλες τις πρόσφατες προσπάθειες του Ισλαμικού Κράτους στους τομείς της προπαγάνδας και των δημόσιων σχέσεων.

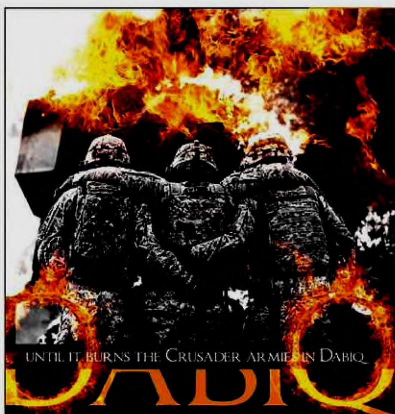
Σύμφωνα με το περιοδικό, ο τίτλος του:

... Έχει ληφθεί από την περιοχή που ονομάζεται Dabiq στη βόρεια επαρχία του Χαλέπι (Aleppo). Αυτή η θέση είχε αναφερθεί σε ένα hadith (κείμενο προφητείας) του Malahim (αυτός που μερικές φορές αναφέρεται ως Αρμαγεδδών στα αγγλικά), ως η περιοχή στην οποία θα λάβει χώρα, μία από τις μεγαλύτερες μάχες μεταξύ των μουσουλμάνων και των σταυροφόρων...

Η περιοχή αυτή, κατά τη στιγμή της δημοσίευσης, ευρισκόμενη υπό τον έλεγχο των συριακών δυνάμεων, πιστών στον Bashar al-Assad, είναι ένα σύμβολο της επερχόμενης μεγάλης σύγκρουσης μεταξύ των δυνάμεων του νέου χαλιφάτου και της Δύσης, στην οποία σύγκρουση, η νίκη των δυνάμεων του Ισλάμ θα είναι θριαμβευτική. Αυτή η προφητεία, έχει εντοπιστεί και σε ένα κλασικό hadith που χρησιμοποιήθηκε από τον Abu Mus'ab al-Zarqawi, για να τονίσει ότι η υποσχόμενη νίκη στο Dabiq, θα είναι το πρώτο βήμα για την κατάκτηση του υπόλοιπου κόσμου, συνεχίζοντας τις νίκες της «Κωνσταντινούπολης» και της «Ρώμης».

Εμφανής λοιπόν σκοπός του περιοδικού, είναι να συνδέσει

το Ισλαμικό Κράτος και το νέο χαλίφη του, με ένα κοσμικό σκοπό, αυτού της παγκόσμιας κυριαρχίας και της επικράτησης του Ισλάμ, κάτι το οποίο θα αποτελούσε και παράγοντα στρατολόγησης, υπό την μορφή μιας ρομαντικής έκκλησης προς τους νέους άνδρες που αναζητούν μια αιτία.

Το προπαγανδιστικό περιοδικό Dabiq ισχυρίζεται ότι το Ισλαμικό Κράτος είναι συνώνυμο και ταυτίζεται με αυτό που οι γραφές αναφέρουν ως χαλιφάτο (caliphal). Για το σκοπό αυτό αναδεικνύει τα σπουδαιότερα αποσπάσματα του κηρύγματος του Abu Bakr al-Baghdadi στη Μουσούλη, αναγορεύοντας αυτόν ως το νέο αυταπόδεικτο χαλίφη. Η επιλογή των αποσπασμάτων αυτών έχει ως στόχο να καταδείξει ότι ένας από τους σημαντικότερους σκοπούς του ισλαμικού κράτους είναι να επιστρέψει την αξιοπρέπεια στους καταπιεσμένους και ταπεινωμένους μουσουλμάνους, ένα θέμα που χρησιμοποιείται με συνέπεια και επιτυχία και από την προπαγάνδα της al-Qaeda.

Το Ισλαμικό Κράτος, τονίζει ότι είναι ένας τόπος για όλες τις φυλές και εθνικότητες, να συγκεντρωθούν για να πολεμήσουν στα χαρακώματα μαζί σαν αδέλφια. Θυμίζοντας, σε πολλές περιπτώσεις το μήνυμα al-Zawahiri, ο νέος χαλίφης ανακοινώνει, μέσα από το περιοδικό, ότι οι «βαριές μπότες των μουσουλμάνων θα αναγκάσουν τον δυτικό άθεο κόσμο να κατανοήσει την έννοια της τρομοκρατίας ... θα ποδοπατήσουν το είδωλο του εθνικισμού...θα καταστρέψουν το είδωλο της δημοκρατίας και θα αποκαλύψουν αποκλίνουσα φύση της». Αυτή είναι μια εξαιρετικά πολωτική πρόσκληση για όλους τους μουσουλμάνους να έρθουν και να αγωνιστούν για το ισλαμικό κράτος, που ισχυ-

ρίζεται ότι είναι ο καλύτερος δρόμος για την απελευθέρωση της Μέκκας και Μεδίνας από την κυβέρνηση της Σαουδικής Αραβίας και της Ιερουσαλήμ από τους Εβραίους.

Στα πλαίσια αναζήτησης συμμάχων και οικονομικών πόρων, η ηγεσία του Ισλαμικού Κράτους τονίζει ότι θα ήθελε οι φυλές όχι μόνο να βοηθήσουν με τον πλούτο, τα όπλα και την αντοχή τους, αλλά πρέπει και να ενθαρρύνουν τους άντρες τους να ενταχθούν στο στρατιωτικό σώμα του Ισλαμικού Κράτους. Ως αντάλλαγμα η ηγεσία του Ισλαμικού Κράτους υπόσχεται στις φυλές την λήψη μιας σειράς μέτρων η οποία θα εξασφαλίσει:

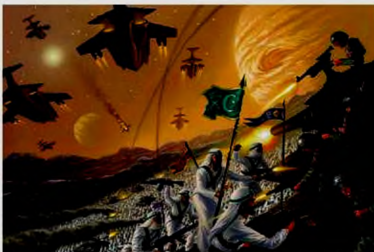
- Την άμεση επιστροφή των περιουσιών στους νόμιμους ιδιοκτήτες.
- Την ασφάλεια και τη σταθερότητα της κοινωνίας.
- Την διαθεσιμότητα των τροφίμων και καταναλωτικών προϊόντων στην αγορά.
- Το μειωμένο ποσοστό εγκληματικότητας.

Συνεχίζοντας την προπαγάνδα, στα πλαίσια της αναζήτησης υποστήριξης από την τοπική κοινωνία, το ISIS αναφέρει επίσης, ότι οι φυλές δέχθηκαν όλα τα παραπάνω και από την πλευρά τους ζήτησαν επιπλέον από το Ισλαμικό Κράτος, την χορήγηση επιδόματος για τις χήρες και τα ορφανά του πολέμου, καθώς και να τους δοθεί ο οπλισμός που αποκτήθηκε από το καθεστώς ή τον «Ελεύθερο Συριακό Στρατό» (FSA).

Συμπέρασμα

Λαμβάνοντας υπόψη όλα τα παραπάνω, είναι εμφανές ότι γίνεται μια προσπάθεια να αναδειχθεί, έστω και εμμέσως, ότι το Ισλαμικό Κράτος, ως συνέχεια του προηγούμενου φορέας του, την τρομοκρατική οργάνωση ISIS, ακολουθεί μια στρατηγική γενικών χτυπημάτων, η οποία είναι σχεδιασμένη από τον καθολικά αποδεκτό στις τοπικές κοινωνίες Abu Bakr Naji και εμπνευσμένη από τις διδασκαλίες του Abu Mus'ab al-Suri. Αυτή η στρατηγική, αποτελεί συνέχεια της στρατηγικής του ιδρυτή του ρεύματος των σαλαφιστών τζιχαντιστών Mus'ab al-Zarqawi, ο οποίος την είχε υιοθετήσει στην εκστρατεία εκφοβισμού στο Ιράκ, μέχρι το θάνατό του το 2006.

Τα διαθέσιμα μέσα προπαγάνδας, όπως το περιοδικό Debiq που αναφέρθηκε παραπάνω, προσπαθούν να συνδέσουν, έστω και ανεπίσημα, το Ισλαμικό Κράτος με τους συνασπισμούς φυλών στο εσωτερικό της Συρίας και του Ιράκ. Μέσα από νύξεις και σφετερισμό όρων και τίτλων, τα μέσα αυτά επιδιώκουν να συνδέσουν το νέο αυτό μόρφωμα του ισλαμικού κράτους, με την επίτευξη των οραματισμών και των μεγάλων στόχων των κλασικών θεωρητικών της ιερής σκέψης, παρουσιάζοντας ότι το δύσκολο έργο της τζιχάντ έχει ανατεθεί αποκλειστικά στο Ισλαμικό Κράτος.

Η αποστολή η οποία εντέχνως παρουσιάζεται ότι έχει ανατεθεί στο ISIS, περιλαμβάνει ολόκληρη την προσπάθεια της παγκόσμιας τζιχάντ, συμπεριλαμβανομένων και αυτής των θυγατρικών της al-Qaeda, καθώς και άλλων εξτρεμιστών, εκτός της οργάνωσης αυτής, όπως ο Hizb-ut Tahrir.

Με την στρατηγική που ακολουθεί, το Ισλαμικό Κράτος προσπαθεί να προσελκύσει και να εντάξει στην δύναμή του τους δυσαρεστημένους νέους, δίδοντας κίνητρα και υποσχέσεις για μια καλύτερη κοινωνία. Στο πλαίσιο αυτό, το Ισλαμικό Κράτος στέλνει, μέσω των βιαιοπραγιών τις οποίες διαπράττει, ένα ισχυρό μήνυμα προς όλους τους αποδέκτες τόσο στην ανατολή όσο και στη δύση. Παρά τις σοβαρές ελλείψεις του, το Ισλαμικό Κράτος θα συνεχίσει να πολεμά, να σπέρνει τον τρόμο και το χάος μέχρι την στιγμή την οποία τόσο ο εσωτερικός όσο και ο εξωτερικός «δυτικός άθεος» εχθρός θα πάψει να αντιστέκεται και να εμποδίζει στην εδραίωση του νέου αυτού θρησκευτικού κράτους χαλιφάτου

Το Ισλαμικό Κράτος και η προσπάθεια εξόδου στη Μεσόγειο

Το Ισλαμικό Κράτος (ISIS), παρά τους βομβαρδισμούς που δέχεται από τη Δύση, φαίνεται να λειτουργεί σαν ένα πλήρως ολοκληρωμένο κράτος. Παράλληλα με τον πόλεμο που διεξάγει, προσπαθεί να εξασφαλίσει όλα εκείνα τα αναγκαία στοιχεία, έτσι ώστε, αυτό το εν λόγω κράτος να μπορέσει να σταθεί στο μέλλον. Αφού αρχικά ξεκίνησε ως οργάνωση, μετά την εισβολή στη Συρία και το Ιράκ απέκτησε γη, αρχηγό και λαό που ακούει και ακολουθεί αυτόν τον αρχηγό και τέλος ένα οργανωμένο στρατό. Ωστόσο, εξακολουθεί να στερείται μια διέξοδο προς τη θάλασσα, η οποία αποτελεί ένα ισχυρό σημείο για οποιαδήποτε κράτος. Ο Αρχηγός του Λιβανικού στρατού, Jean Kahwaji, δήλωσε στην εφημερίδα Le Figaro ότι το Ισλαμικό Κράτος επιδιώκει να πετύχει ακριβώς αυτό, δηλαδή να αποκτήσει αυτή την έξοδο στο Λίβανο, από την στιγμή που απέτυχε να το κάνει στο Ιράκ και τη Συρία.

Ο δρόμος γι' αυτή την έξοδο στη θάλασσα, την οποία αναζητούν οι τζιχαντιστές του ISIS, μπορεί να περάσει μόνο μέσα από βόρειο Λίβανο και ο λόγος είναι απλός. Τόσο το Ισλαμικό Κράτος όσο και η οργάνωση Jabhat al-Nusra, δεν μπορούν να φτάσουν μέχρι τη θάλασσα μέσα από άλλες περιοχές, λόγω της στρατιωτικής κατάστασης που έχει μέχρι τώρα διαμορφωθεί.

Επιπλέον αυτού, και οι δύο παραπάνω οργανώσεις βρίσκονται και ενεργούν, κατά κύριο λόγο, στις συριακές περιοχές κοντά στα βορειοανατολικά σύνορα του Λιβάνου. Υπό το πρίσμα αυτό, Το Ισλαμικό Κράτος προσπαθεί να συνδέσει την συριακή περιοχή της Qalamoun με την αντίστοιχη λιβανική της Akkar, διατηρώντας την ενδιάμεση γεωγραφική περιοχή.

Η περιοχή της Akkar έχει ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, τόσο λόγω της γεωγραφική της θέσης όσο και της δημογραφία της. Οι μισοί πολίτες της είναι σουνίτες και βρίσκεται κατά μήκος της γραμμής των βόρειων συνόρων της Συρίας. Ανατολικά συνορεύει με την περιοχή Hermel και νότια με την κυρίως σουνιτική περιοχή της Denniyeh.

Πηγές ασφαλείας του Λιβάνου, ακολουθώντας τον παραπάνω συλλογισμό, δήλωσαν στο ειδησεογραφικό ιστότοπο Al-Monitor (http://www.al-monitor.com), ότι το Ισλαμικό Κράτος μπορεί να φτάσει βόρειο Λίβανο με δύο τρόπους. Ο πρώτος τρόπος είναι να επανακτήσει ξανά τον έλεγχο της συριακή πόλης Homs, προκειμένου να προσεγγίσει και να εισέλθει στο Λίβανο από το Βορρά. Ο δεύτερος τρόπος είναι να υποτάξει τόσο τη δυτική, όσο και τη κεντρική κοιλάδα της Bekaa στο Λίβανο, προκειμένου να δημιουργήσει μια ζώνη ασφαλείας, η οποία θα ανοίγει το δρόμο στο βορρά και θα παρέχει το κατάλληλο περιβάλλον για τον έλεγχο των χωριών του βορείου Λιβάνου.

Ο πρώτος τρόπος, η επανάκτηση δηλαδή του ελέγχου της συριακής πόλης Homs, είναι εξίσου δύσκολος με αυτόν προς στην κοιλάδα της Bekaa. Η δυσκολία έγκειται στο γεγονός ότι απαιτεί εκ νέου περίσφιξη του κλοιού γύρω από την πόλη, την οποία το συριακό καθεστώς έδωσε σκληρές μάχες για να την ξανακερδίσει.

Οι ίδιες πηγές ασφαλείας του Λιβάνου, πρόσθεσαν ότι το

Ισλαμικό Κράτος και η οργάνωση Jabhat al-Nusra αναζητούν μια ασφαλή διέξοδο προκειμένου να βγουν από την άγονη γη της περιοχής της πόλης Arsal, όπου τώρα βρίσκονται. Μετά την απομόνωσή τους σε αυτή την άγονη γη, από τον λιβανικό στρατό, η παραμονή τους στην περιοχή αυτή γίνεται όλο και πιο δύσκολη καθώς πλησιάζει ο χειμώνας.

Προκειμένου λοιπόν να αποφύγει τις επερχόμενες δυσκολίες, το Ισλαμικό Κράτος έχει ως στόχο την εξεύρεση μιας ασφαλής διεξόδου μεταξύ της πόλης Arsal και της άγονης γης, στην οποία τώρα βρίσκεται. Αυτό θα έδινε στους τζιχαντιστές του ISIS και την επιπλέον δυνατότητα της ελευθέρωσης των στρατιωτών τους οι οποίοι κρατούνται εκεί.

Ωστόσο, ο στρατός ανάγκασε το Ισλαμικό Κράτος και την οργάνωση Jabhat al-Nusra να αναζητήσουν άλλη ασφαλή διέξοδο, την οποία βρήκαν στην ορεινή περιοχή της Συρίας Assal al-Ward, η οποία αποτελεί και τη μόνη ασφαλή είσοδος για τους ξένους εθελοντές μαχητές στη Συρία. Ωστόσο, οι συγκρούσεις του Ισλαμικού Κράτους με τη Χεζμπολάχ στον ορεινό όγκο του Assal al-Ward ανάγκασε την οργάνωση για άλλη μια φορά να αλλάξει το σχέδιό της και να στρέψει τα μάτια της στη περιοχή της Brital. Στη περιοχή αυτή είχε ήδη ξεκινήσει μια επίθεση στις αρχές Οκτωβρίου, σε μια προσπάθεια να διεισδύσει στα χωριά της κοιλάδας Bekaa. Τότε είχαν αποθαρρυνθεί από τους άνδρες της Χεζμπολάχ, όταν ξέσπασαν οι βίαιες συγκρούσεις μεταξύ των δύο μερών.

Εάν η επίθεση του Ισλαμικού Κράτους και της Jabhat al-Nusra στη Brital είχε πετύχει, θα τους είχαν δώσει την ευκαιρία να εισέλθουν στην κοιλάδα Bekaa καταλαμβάνοντας τόσο τον δυτικό όσο και τον κεντρικό τομέα της. Η κατάληψη

των δύο αυτών περιοχών αποτελεί το απαραίτητο βήμα για την ίδρυση μιας ζώνης ασφαλείας, που θα ανοίγει το δρόμο για την επέκταση τόσο του Ισλαμικού Κράτους, όσο και της Jabhat al-Nusra προς τα βόρεια. Στρατηγικά, η Chebaa, η μεγαλύτερη σουνιτική πόλη στα νότια και σοβαρό καταφύγιο για τους πρόσφυγες από τη Συρία στα σύνορα Συρίας-Λιβάνου, είναι το επίκεντρο αυτής της περιοχής της κοιλάδας του Bekaa. Για να καταφέρει να φτάσουν στη Chebaa, το Ισλαμικό Κράτος και η Jabhat al-Nusra, πρέπει να καταλάβουν πολλά χωριά στην κοιλάδα της Bekaa, χωριά στα οποία κατοικούν κυρίως σουνίτες, χριστιανοί και Δρούζοι. Με βάση την προηγούμενη εμπειρία στο Ιράκ και τη Συρία, φαίνεται ότι οι σουνίτες στα χωριά αυτά δεν είναι πιθανό να εναντιωθούν στους τζιχαντιστές του ISIS. Τα χριστιανικά χωριά είναι φοβισμένα και ανίκανα να αντιμετωπίσουν τον στρατό του Ισλαμικού Κράτους, ειδικά αφού είδαν ότι αυτό έπληξε τους ομόλογούς τους χριστιανούς σε άλλες χώρες. Τα χωριά των Δρούζων όπως η Rashaya και η Hasbaya δεν θα αντιμετωπίσουν και αυτά τους τζιχαντιστές και θα πέσουν χωρίς μάχη.

Στην τελευταία επίσκεψή του σε αυτές τις περιοχές, ο ηγέτης των Δρούζων, Walid Jumblatt, συμβούλεψε τους Δρούζους να αποφύγουν οποιαδήποτε σύγκρουση με τους εκτοπισμένους Σύριους. Στη συνέχεια, εμφανίστηκε στην τηλεόραση και δήλωσε ότι «δεν θεωρεί τη Jabhat al-Nusra ως μια τρομοκρατική οργάνωση».

Εάν το Ισλαμικό Κράτος και Jabhat al-Nusra πετύχουν στην καθιέρωση αυτής της ζώνης ασφαλείας, τότε το όραμα ενός σταθερού Ισλαμικού Κράτους θα έχει ένα αποκτήσει ένα ισχυρό θεμέλιο. Αυτή η νέα πραγματικότητα θα συμβάλλει στο να ανοίξει ο δρόμος, για αυτές τις δύο τρομοκρατικές οργανώσεις, καθιστώντας ευκολότερο για αυτούς να κατευθυνθούν βόρεια.

Είναι γνωστό ότι, ήδη μέσα στο βόρειο Λίβανο, έχει μεταβληθεί η κατάσταση και κάποιες ομάδες στην Τρίπολη και την Akkar, ανοίγουν το δρόμο για το Ισλαμικό Κράτος, δηλώνοντας υποταγή τους στην οργάνωση. Πολλά στοιχεία δείχνουν ότι η περιοχή στα βόρεια, ειδικότερα στην Akkar, έχει μετατραπεί σε ένα ηφαίστειο έτοιμο να εκραγεί. Οι Λιβανέζοι στρατιώτες

έχουν γίνει στόχος πολλές φορές σε αυτή την περιοχή, μάλιστα στην τελευταία επίθεση στην Akkar, δύο από αυτούς έχασαν τη ζωή τους.

Πολλά από τα μέλη της ομάδας Fneidek (η οποία οφείλει το όνομά της σε μια περιοχή στην Akkar), συνελήφθησαν τον Ιούλιο του 2014, καθώς η ομάδα αυτή συνδέθηκε με στοιχεία που σχεδίαζαν να εκτελέσουν τρομοκρατικές ενέργειες σε ξενοδοχεία στο Λίβανο.

Επιπλέον, ο τρομοκράτης Monzer αλ-Χασάν, ο οποίος είχε κατηγορηθεί ότι προμήθευε με ζώνες εκρηκτικών τους βομβιστές αυτοκτονίας, δέχτηκε επίθεση και σκοτώθηκε στην Τρίπολη από τις κατασταλτικές αρχές του Λιβάνου.

Στο πεδίο των υπηρεσιών πληροφοριών, πηγές ασφάλειας του Λιβάνου έλαβαν αναφορές για μεγάλης κλίμακας μαχητικές κινήσεις στις ερημικές περιοχές της άγονη γης της Arsal, ειδικά στις περιοχές της Wadi Khaled και της Boukaia.

Όλες αυτές οι εντάσεις, τροφοδοτούνται και από τις ομιλίες κάποιων φανατικών σουνιτών κληρικών, οι οποίοι έδωσαν και τη νομική κάλυψη για τη συνεργασία με το Ισλαμικό Κράτος και την Jabhat al-Nusra. Αυτοί οι κληρικοί επίσης, έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην πρόσφατη λιποταξία ορισμένων στρατιωτών από τον λιβανικό στρατό, οι περισσότεροι από τους οποίους κατάγονται από την περιοχή της Akkar.

Επικεφαλής αυτών των κληρικών, είναι ο Sheikh Dai al-Islam al-Shahhal, ο οποίος είναι και ο ιδρυτής του κινήματος σαλαφιστών στο Λίβανο. Το τελευταίο ανησυχητικό σημάδι ήταν η ανύψωση πρόσφατα στην Τρίπολη της σημαίας του Ισλαμικού Κράτους. Τόσο αυτό το γεγονός, όσο και τα συνθήματα στήριξης του Ισλαμικού Κράτους και της Jabhat al-Nusra στους τοίχους πολλών κτιρίων στην Akkar αποτελούν επικίνδυνα σημάδια αναταραχής του πληθυσμού του Λιβάνου

Το Ισλαμικό Κράτους στηρίζεται σε όλα αυτά τα στοιχεία, για να εφαρμόσει το σχέδιό του και να καταλάβει τις βόρειες περιοχές, στην προσπάθειά του να βγει στη θάλασσα της Μεσογείου. Το ISIS πιστεύει ότι είναι εφικτό και στοιχηματίζει στο ιρακινό σενάριο, όπου ο έλεγχος από το Ισλαμικό Κράτος σε μία περιοχή οδηγούσε στην πτώση της άλλης. Είναι αλήθεια ότι η κατάσταση που διαμορφώθηκε στα βόρεια, όπως περιεγράφηκε παραπάνω, θέτουν σε κίνδυνο την ασφάλεια της ευρύτερης περιοχής, αλλά ειδικά η κοιλάδα Bekaa, η οποία τώρα είναι ο κύριος στόχος, αντιμετωπίζει ήδη τον κίνδυνο μιας εξωτερικής επίθεσης από το Ισλαμικό Κράτος.